Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ:		Ἐξωτερικοῦ:	
Ἐτησία. . . .	δρ. 8,—	Ἐτησία	φρ. χρ. 10,—
Ἑξάμηνος. .	» 4,50	Ἑξάμηνος	» » 5,50
Τρίμηνος. . .	» 2,50	Τρίμηνος	» » 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 16ος | *Ἐν Ἀθήναις, 11 Ἰουλίου 1909* | *Ἔτος 31ον.—Ἀριθ. 32*

Η ΜΙΚΡΗ ΜΑΥΡΗ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΑ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ A. LATOUCHE]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'. *(Συνέχεια)*

Ἀλλὰ πάλιν...τὸ νύχι αὐτό...κρεμασμένον ἐδῶ... ἐν ᾧ ἔπρεπε νὰ ἦτο ἐκεῖ!.. Ποίας ὀλεθρίας συνεπείας ἠμποροῦσε νὰ ἔχῃ!.. Ποῖος κίνδυνος δι' αὐτὸν καὶ τὴν οἰκογένειάν του!.. Ποία προδοσία ἐκ μέρους του, ἂν τὸ ἐκρατοῦσεν εἰς τὸ σπίτι του, καὶ ποίαν ἐκδίκησιν ἠμποροῦσε νὰ προκαλέσῃ!..

Ὁ κύριος Φάμπρ ἐσυλλογίζετο, κυττάζων πότε τὸ κλειστὸν χέρι, τὸ ὁποῖον ἔσφιγγεν ὅ,τι ἐνόμιζεν ὅτι ἦτο τὸ μόνον του ἰατρικόν, καὶ πότε τὸ ἀνήσυχον καὶ ἀγωνιῶδες πρόσωπον τοῦ υἱοῦ του...

Νὰ τοῦ τὸ πάρῃ;...

Ἄ, ὄχι, ποτέ! Ἂς ἐγίνετο ὅ,τι ἤθελε! Ἂς ἐπερνοῦσαν οἱ Μπαταμπέλοι μὲ τὰς πιρόγας των τὸν μεγάλον ποταμόν, καὶ ἂς κατέκλυζαν, ἂς ἐκυρίευαν τὴν χώραν! Ἂς ἐνικῶντο οἱ ὑπήκοοι τοῦ Ντὰ Σαγκουί!.. Φθάνει ἔτι ὁ κύριος Φάμπρ διέκρινεν εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ υἱοῦ του φῶς ἐλπίδος, ἴχνος μειδιάματος, ἀκτῖνα χαρᾶς, πεποιθήσεως καὶ ζωῆς, τὴν ὁποίαν δὲν εἶχεν ἰδῇ ἀπὸ τὴν στιγμὴν τοῦ ἐρχομοῦ του!... Ναί, ἡ ὑγεία ἀνεφαίνετο καὶ πάλιν ἐπὶ τοῦ προσφιλοῦς ἐκείνου προσώπου. Καὶ ἡ πατρικὴ ἐλπίς, μόνη αὐτή, ἐξηγόραζεν ὅλους τοὺς φόβους, ὅλας τὰς ἀγωνίας.

— Καλά, παιδί μου Τζάκ. Γίνου καλά. Καὶ μπορεῖ νὰ μὴ γίνῃς τώρα; Ἐγὼ ἐγύρισα... σὺ ἔχεις τὸ φυλακτό σου...

— Καὶ τὴν Ὀ'Δάλια, πατέρα! διέκοψεν ὁ Τζάκ. Μὰ ποῦ εἶνε;

Καὶ ἐνῷ ὁ κύριος Φάμπρ ἐσιώπα:

— Δὲν μοῦ τὴ στέλλεις μιὰ στιγμή, σὲ παρακαλῶ;...

Ἀντὶ ἀπαντήσεως, ὁ πατέρας τοῦ Τζὰκ ἔνευσε καταφατικῶς καὶ ἐξῆλθεν εἰς τὸν κῆπον. Ἐσυλλογίζετο συγκεχυνημένος, ταραγμένος, εὐγνώμων καὶ δυστυχής:

«Ὀ'Δάλια!.. καλὴ σκλάβα!.. γενναῖο κορίτσι!.. σώτειρα τοῦ Τζάκ... θαυμαστὴ ἔνοχος... καταδικασμένη εἰς θάνατον... Πῶς θὰ σὲ σώσω;»

Ἀλλὰ φροντὶς ἄλλου εἴδους, σπουδαιοτάτη, ἔμελλε νὰ κοσπάσῃ πρὸς στιγμὴν τὸν κύριον Φάμπρ ἀπὸ τὸ προσκεφάλαιον τοῦ ἠγαπημένου του ἀσθενοῦς.

Νὰ σώσῃ τὸν Τζάκ, νὰ σώσῃ τὴν Ὀ'Δάλιαν, νὰ σώσῃ τὸν λαόν, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἐμπιστοσύνην εἰς αὐτὸν καὶ τοῦ ὁποίου ἡ εὐημερία τῷ εἶχεν ἀνατεθῇ ὑπὸ τῆς Γαλλίας,— αὐτὰ ἦσαν μελήματα κατὰ ποικίλους βαθμοὺς σπουδαῖα διὰ τὸν κ. Φάμπρ, καθὲν τῶν ὁποίων συνεπήγετο καθήκοντα ἐπιτακτικὰ καὶ ἐπείγοντα... Εἶχεν ἐξέλθῃ ἀπὸ τὶ δωμάτιον τοῦ ἀσθενοῦς διὰ νὰ συναντήσῃ τὴν Ὀ'Δάλιαν, ὅταν ἤκουσε θόρυβον, ὁ ὁποῖος τὸν ἔκαμε νὰ ἀνησυχήσῃ. Ὁ θόρυβος αὐτὸς ἤρχετο ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ ποταμοῦ, ἀπὸ τὸ μέρος τῶν Μπατεμπέλων. Ἤρχοντο λοιπὸν ἀπὸ τώρα νὰ κηρύξουν τὸν πόλεμον; Πῶς δὲν ἐπερίμεναν τὴν ἀπάντησιν, τὴν ὁποίαν θὰ τοῖς ἔδιδεν ὁ κ. Φάμπρ, ὁ ἀναλαβὼν τὰς διαπραγματεύσεις; Καὶ ὅμως ναί... ἦσαν αὐτοί... ἦσαν τὰ πολεμικὰ των τὰμ-τάμ, αἱ ὀξεῖαι ὡς θηρίων κραυγαί των, οἱ αὐλοί των, τὰ ταμπούρλα των...

Ὁ κύριος Φάμπρ ἐπῆρε τὸ τουφέκι, τὸ ὁποῖον εἶχεν

«Αἰσθάνεται ἔξαφνα νὰ τὴν ἁρπάζουν καὶ νὰ τὴν ἀπάγουν πρὸς τὸ μέρος τῶν φυγάδων . . . .»

ἀφίση πρὶν εἰςέλθῃ εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ Τζάκ, καὶ ἐξεκίνησε, μόνος, πρὸς συνάντησίν των.

Δὲν ἔπρεπε νὰ γίνῃ πόλεμος. Μὲ κάθε τρόπον ὁ πράκτωρ θὰ τοὺς καθησύχαζε. Διότι τὰ πάντα ἐπέβαλλον εἰς τὸ χωρίον τὴν εἰρήνην: ἡ φυλὴ ἦτο ἀκέφαλος, χωρὶς ἀρχηγόν, ἀπογοητευμένη, νικημένη ἐκ τῶν προτέρων· ἐξ ἄλλου, ὁ θόρυβος καὶ ἡ ταραχὴ τοῦ πολέμου θὰ ἐφόνευον τὸν ἀσθενῆ υἱόν του.

Ὁ υἱὸς τοῦ Γκουμίρη, τοῦ βασιλέως τῶν Μπατεμπέλων, ἀντικαθιστᾷ τὸν πατέρα του. Ὁ κύριος Φάμπρ τὸν γνωρίζει καλά. Εἶνε γενναῖος πολεμιστής, νεώτατος ἀκόμη, πλήρης ὁρμῆς, φιλοδοξῶν κατακτήσεις. Βαδίζει ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ στρατεύματος. Ὁ κ. Φάμπρ τὸν πλησιάζει, τὸν σταματᾷ, συνομιλεῖ μαζί του, συζητεῖ καὶ ἐπιτυγχάνει μίαν προθεσμίαν, ὑπὸ τὸν ὅρον νὰ συγκληθῇ εὐθὺς νέα Παλάβρα καὶ νὰποφασισθῇ, νὰ ψηφισθῇ ἡ παραγώρησις τοῦ ἡμίσεως ἑνὸς δάσους ἐκ καουτσοὺκ εἰς τοὺς Μπατεμπέλους, ἀντὶ τοῦ ὁποίου ὑπεχρεοῦντο οὗτοι νὰ παραχωρήσουν τὸ τέταρτον ἑνὸς ἰδικοῦ των μεταλλείου χαλκοῦ. Ἀπεφασίσθη. Οἱ ἐχθροὶ θὰ ἔμενον ἥσυχοι, περιμένοντες τὴν ἀπάντησιν.

Ἀλλ' εἰς τὸχωρίον οὐδεμία συνεννόησις. Ὁ Ντα Σαγκοὺ εἶνε ὡς νὰ μὴν ὑπάρχῃ πλέον. Ὁ Μπα Μπουλὸ φωνάζει διὰ προδοσίαν. Ὁ υἱὸς τοῦ βασιλέως ἐκφράζει ὑποψίας ἐναντίον τοῦ κ. Φάμπρ. Οἱ μαῦροι δὲν θέλουν οὔτε κἂν νὰ ὁπλισθοῦν, καὶ τελειόνει ἡ ἡμέρα χωρὶς νὰ δοθῇ ἀπάντησις εἰς τοὺς ἀναμένοντας ἐχθρούς.

Ἀλλ' αὐτοὶ εἶνε ἕτοιμοι πρὸς πόλεμον. Σκωπεῖν· ἀλλ' ἡ σκωπὴ των εἶνε ἀκόμη τρομερωτέρα... Τί σχεδιάζουν; Ποῦ κρύπτονται;...Εἰς ποῖον μέρος τοῦ χωρίου θὰ ἐμφανισθοῦν ἔξαφνα, ἐξηρεθισμένοι ἀπὸ τὴν μακρὰν ἀναμονήν, παρασυρόμενοι ὑπὸ τοῦ πολεμοχαροῦς ἀρχηγοῦ των;...

Ὁ ἥλιος δύει, συνήθως δὲ αἱ μάχαι δὲν ἀρχίζουν τὸ ἑσπέρας... Ἐν τῷ μέσῳ τῆς ταραχῆς, τῆς ἀναστατώσεως καὶ τῆς ἀπογοητεύσεως, εἶνε ἡ μόνη ἐλπὶς τὴν ὁποίαν διατηρεῖ ἀκόμη ὁ πατέρας τοῦ Τζάκ, πρόεδρος τῆς Παλάβρας. Συζητοῦν ἀκόμη. Ἡ καλλίτερα, φιλονεικοῦν, πίνοντες ὁλονὲν ἀπὸ τὴν γεμάτην κολοκύνθην. Ἐμέθυσαν. Τίποτε δὲν εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ ἐπιτύχῃ ἀπὸ τοὺς κτηνώδεις αὐτοὺς ἀνθρώπους. Καὶ ὁ ἐχθρὸς ἐνεδρεύει...

Ἀλλ' ἐκεῖ-πέρα οἱ πιστοὶ ἀγρυπνοῦν. Ὁ Ν'Γκόμας ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ κυρίου του καὶ ἐτοποθετήθη ὡς φρουρός, ὡς πρόσκοπος, ὄχι μακρὰν τοῦ ἀπέναντι δασυλλίου. Ἐπῆρε τὸ τουφέκι τοῦ κυρίου Φάμπρ καὶ εἰδοποίησε τὴν Ὀ'Δάλιαν ὅτι θὰ ἐπυροβολοῦσεν εἰς τὸν ἀέρα, μόλις θὰ ἔβλεπε τὸν ἐχθρὸν ἑτοιμαζόμενον νὰ προχωρήσῃ. Καὶ ἡ Ὀ'Δάλια τῷ ἀπεκρίθη περιλύπως, συλλογιζομένη τὸν Τζάκ:

— Τί ὠφελεῖ;...Μήπως ἔχουμε τὸν τρόπο νὰ ὑπερασπισθοῦμε;

Ἡ Ὀ'Δάλια σκέπτεται, περιποιουμένη ὁλονὲν τὸν ἀσθενῆ της. Ἐξ ἄλλου ὁ Ν'Γκόμας δὲν περιπατεῖ ὄρθιος καὶ ὑπερήφανος, ὅπως συνήθως εἰς τὰς μάχας...Τώρα ἕρπει. Ἰδού, ἐχάθη μέσα εἰς τὰ ὑψηλὰ χόρτα (*). Προχωρεῖ «μὲ τὰ τέσσαρα», φοβούμενος νὰ ὑψώσῃ τὴν κεφαλήν, κάμνων γύρους διὰ νὰποφύγῃ τὰ μέρη, ὅπου οἱ ξηροὶ φλοιοὶ θὰ ἔτριζαν ὑπὸ τὸ βάρος τοῦ σώματός του καὶ θὰ τὸν ἐκρίδιδαν...Προχωρεῖ σχεδὸν ἀθορύβως.

Ἐξ ἄλλου οἱ ἐχθροὶ μετακινοῦνται. Αἱ κινήσεις των ἀκολουθοῦν τὴν ἰδίαν διεύθυνσιν Ἔρχονται πρὸς τὸ χωρίον. Προχωροῦν σκυμμένοι, προφυλακτικοί, σιωπηλοί, μὲ τὴν ράχιν κυρτήν, μὲ τὴν κεφαλὴν χωμένην εἰς τοὺς ὤμους... Ὁ Ν'Γκόμας ἀκούει τὸν κρότον τῶν βημάτων των καὶ σπανίως τὴν κλαγγὴν κανενὸς ὅρατος συναντῶντος τυχαίως καμμίαν ἀσπίδα. Εἶνε ἡ κατάλληλος στιγμή:

— Μπούμ!

Ἡ Ὀ'Δάλια ἤκουσε τὸν κρότον καὶ ὁ Τζὰκ ἐξύπνησε λέγων:

— Εἶνε πρωί; ἡ ὥρα τοῦ κυνηγιοῦ;

— Ὄχι ἀκόμη, κύριε Τζάκ.

Ἀλλ' ἡ Ὀ'Δάλια ἐξακολουθεῖ τὰς σκέψεις της: Ὁ πόλεμος ἐκηρύχθη. Οἱ ἐχθροὶ εἶνε ἐπὶ θύραις. Τρέχουν...Νά τους!..Θὰ εἰςέλθουν;

— Ὄχι! ἀπαντᾷ καθ' ἑαυτὴν ἡ μικρὰ μαύρη μὲ πεποίθησιν· ὄχι, δὲν θὰ εἰςέλθουν!..Θὰ φθάσουν ὡς τὴν θύραν, ὡς τὸ κατῶφλι ἴσως, ἀλλὰ δὲν θὰ τὸ περάσουν.

— Τ' εἶνε πάλι; ἐρωτᾷ ὁ Τζάκ. Μὰ δὲν σοῦ λέγω ὅτι εἶνε ἡ ὥρα τοῦ κυνηγιοῦ;

— Ὄχι, κύριε· ἀλλὰ σήμερα εἶνε ἡμέρα χαρᾶς. Ἐγύρισε ὁ πατέρας σου καὶ ἡ φυλὴ πανηγυρίζει τὸν γυρισμό του... Ἡ ἑορτὴ τώρα μόλις ἀρχίσε. Ὅλοι οἱ Μαῦροι βγῆκαν ἔξω μὲ τὰ ὅπλα τους. Ἀναψαν πυρσούς...οἱ μουσικὲς παίζουν...Ἀκοῦς, κύριε Τζάκ;

— Ἄχ, πῶς ἤθελα νὰ ἰδῶ!..

— Ἤθελες νὰ ἰδῇς; Λοιπὸν θέλω νὰ μοῦ κάμῃς μιὰ χάρι καὶ μιὰ θυσία. Θὰ μείνῃς ἥσυχος, στὸ κρεββατάκι σου, καὶ θὰ μαφίσῃς ἐμὲ νὰ πάω νὰ ἰδῶ τὴν ἑορτή.

— Νὰ πᾷς ἐσύ, Ὀ'Δάλια;

— Ναί, μιὰ στιγμούλα· καὶ σὰν γυρίσω, θὰ σοῦ τὰ διηγηθῶ ὅλα.

— Πολὺ καλά, πήγαινε, εἶπεν, ὁ Τζὰκ ὑποτασσόμενος.

— Ἀλλὰ μὴν ἀνησυχήσῃς ἂν ἀργήσω καὶ λιγάκι, γιατί...δὲν παίρνω ἄδεια συχνά...Ἔπειτα, ἂν ἀκούσῃς φωνές, κρότους ὅπλων, ἂν ἰδῇς φωτιές, λάμψεις...

— Ἄ, ναί ξέρω . . . θὰ εἶνε φωτιὲς χαρμόσυνες...ἔτσι διασκεδάζουν αὐτοὶ οἱ βάρβαροι...Πήγαινε, Ὀ'Δάλια, δὲν θὰ φοβηθῶ...

Ἡ Ὀ'Δάλια ἐπλησίασε τὸν νεαρόν της κύριον, ἤγγισε μὲ τὰ δυό της δάκτυλα τὸ φυλακτόν, κρεμασμένον ἀκόμη εἰς τὸ στῆθός του, καὶ ἔπειτα, εὐθυμη, ἐλαφρά, ἔτρεξε διὰ τρίτην φορὰν πρὸς τὴν θάνατον, χάριν τῆς σωτηρίας τοῦ Τζάκ.

Οἱ Μπατεμπέλοι εἶχαν ἀνάψῃ τοὺς πυρσούς των διὰ νὰ βλέπουν εἰς τὸν δρόμον των καὶ νὰ τρομάζουν τοὺς ἐχθρούς των. Δὲν εἶχον πλέον. Δὲν ἐβάδιζαν. Ἔτρεχαν εἰς ἔφοδον κατὰ τοῦ χωρίου.

Τοῦτο ἔμενε σκοτεινὸν καὶ ἄφωνον. Μόνον αἱ σκιαὶ τῶν δένδρων καὶ αἱ στέγαι τῶν ἀχυροκαλυβῶν διεκρίνοντο. Μακρόθεν ὁ Ν'Γκόμας ἔβλεπεν ἀφ' ἑνὸς τὴν ἐπερχόμενον στρατόν, τὸν ὁποῖον ἐφώτιζαν οἱ ἐκ ρητίνης πυρσοί, καὶ ἀφ' ἑτέρου τὸ μαῦρόν του χωρίον, ἥσυχον ὡς κοιμητήριον πλαισιούμενον ἀπὸ κυπαρίσσους.

Ἔξαφνα ἀκούεται κρότος τρομακτικὸς καὶ συγχρόνως λάμψις φαίνεται πρὸ τῆς οἰκίας τοῦ κυρίου Φάμπρ. Ἡ λάμψις αὐτὴ μεγαλόνει καὶ ἁπλόνεται εἰς τὸ καλάμινον παραπέτασμα, τὸ ὁποῖον χωρίζει τὸν Τζὰκ ἀπὸ τὸν κῆπον. Ἁπλόνεται ἀκόμη καὶ καλύπτει τὸ σπίτι, τὰ δένδρα, τὸν κῆπον. Καὶ μέσα εἰς τὴν λάμψιν αὐτήν, φαίνεται μία κόρη, ἡ ὁποία κρατεῖ εἰς τὰ χέρια της ἕνα δίσκον καὶ τὸν περιστρέφει διαρκῶς.

Εἶνε τὸ πῦρ ποῦ περιμένει τοὺς Μπατεμπέλους! Πῦρ ἔκτακτον, παράδοξον, φῶς χρώματος ἀγνώστου, καὶ τόσης ἐντάσεως ὥστε ἡ χώρα φωτίζεται ὡς ἐν ἡμέρᾳ!

Μία φωτεινὴ ἰδέα, κυριολεκτικῶς, ἐπεφοίτησεν εἰς τὸ πνεῦμα τῆς Ὀ'Δάλιας, ἐνῷ ἐσυλλογίζετο πῶς νὰ σώσῃ τὸν κύριόν της: Τὰ βεγγαλικὰ φῶτα, τὰ πυροτεχνήματα, τὰ ὁποῖα εἶχε φέρῃ ἀπὸ τὴν Γαλλίαν ὁ κύριος Φάμπρ καὶ τὰ ὁποῖα ἦσαν ἄγνωστα εἰς τοὺς Μπατεμπέλους. Νὰ πάρῃ τοὺς περιστρεφομένους ἐκείνους ἡλίους, τοὺς πορφυροῦς, καὶ νὰ τοὺς ἀνάψῃ τὸν ἕνα κατόπιν τοῦ ἄλλου, διὰ νὰ τρομάξῃ τοὺς ἐχθρούς.

Ἐγνώριζε τὸν τρόπον. Ὁ Τζὰκ πολλάκις τὴν εἶχε γυμνάσῃ, εἰς ἡμέρας ἑορτῶν, νὰ καίῃ πυροτεχνήματα. Τὸ δὲ θάμβος καὶ ὁ τρόμος ποῦ ἠσθάνθησαν εἰς τὴν ἀρχὴν οἱ Μπαχὶς Μπέ, ἠγγυῶντο περὶ τοῦ τρόμου τὸν ὁποῖον θὰ ἐπροξένουν τώρα εἰς τοὺς ἐχθρούς των.

Ἡ Ὀ'Δάλια δὲν στέκεται οὔτε στιγμήν. Κινεῖ ἀκαταπαύστως τὸν περιστρεφόμενον ἥλιον, τὸν ὁλοπόρφυρον, ὁ ὁποῖος τοξεύει σπινθῆρας μὲ κρότον φοβερόν. Καίονται τὰ χέρια της, ὁ καπνὸς τὴν περικυκλόνει, τῆς μπαίνει στὴ μύτη, στὰ μάτια, στ' αὐτιά, τὴν πνίγει. Ἀλλ' ὁ ἥλιος ἐξακολουθεῖ νὰ περιστρέφεται πολύκροτος, ἀνανεόνων διαρκῶς τὰς πορφυρᾶς του λάμψεις. Ἡ μικρὰ μαύρη στέκεται εἰς ἴσην ἀκριβῶς ἀπόστασιν ἀπὸ τὸν Τζὰκ καὶ τοὺς Μπατεμπέλους: ἀπὸ τοὺς ἐχθροὺς ποῦ θέλει νὰ διώξῃ, καὶ ἀπὸ τὸν φίλον ποῦ θέλει νὰ ὑπερασπισθῇ. Ἐκεῖνοι σταματοῦν ἔξαφνα ἔκπληκτοι, θαμβωμένοι, διστάζοντες. Ἔπειτα τὰ χάνουν, κάμνουν σὰν τρελλοί. Ποτὲ των δὲν εἶδαν τέτοιο πρᾶγμα! Αὐτοὶ οἱ σπινθῆρες, αὐτὰ τὰ κόκκινα φῶτα, ἀποδεικνύουν ὅτι οἱ ὑπήκοοι τοῦ Ντα Σαγκοὺ ἔχουν πολεμοφόδια καὶ ὅπλα φοβερά. Πῶς νὰντιπαραταχθοῦν, πῶς νὰ τοὺς πολεμήσουν;...Καὶ ἰδοὺ ὁ λόγος τῆς πονηρᾶς των ὑποχωρήσεως καὶ τῆς προδοτικῆς των σιωπῆς—συλλογίζονται: νὰ τοὺς ἀφίσουν νὰ προχωρήσουν διὰ νὰ τοὺς νικήσουν ἀσφαλέστερα!..

(Ἕπεται συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

(*) Ἴδε εἰκόνα προηγουμένου φύλλου, σελὶς 257.

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΕΙΣ ΑΠΑΝΤΗΣΙΝ

Ἀγαπητοί μου,

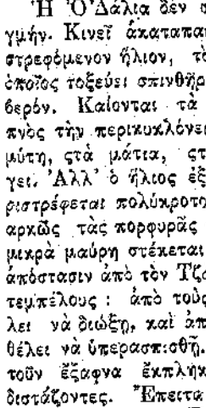

ΡΟ ὀλίγου καιροῦ σᾶς ἔγραψα μίαν ἐπιστολὴν περὶ ἐπαιτῶν καὶ φιλανθρώπων, εἰς τὸ τέλος τῆς ὁποίας, — διὰ νὰ πραύνω ὀλίγον τὴν λύπην τὴν ὁποίαν σᾶς προξενεῖ βέβαια ἡ θέα τόσων ἐπαιτῶν, τόσων δυστυχῶν καὶ ἀθλίων ὑπάρξεων, — σᾶς ἔλεγα ὅτι οἱ κοινωνιολόγοι προφητεύουν ὅτι εἰς τὸ μέλλον θὰ λείψουν οἱ ἐπαῖται, διότι θὰλλάξῃ ἡ κοινωνία μορφήν, καὶ τάγαθὰ τοῦ κόσμου, ἢ μᾶλλον τὰ χρειώδη τῆς ζωῆς, θὰ διανέμωνται τότε μὲ περισσοτέραν δικαιοσύνην καὶ ἰσότητα μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων.

Εἰς ἀπάντησιν τῆς ἐπιστολῆς μου αὐτῆς, ἔλαβα μίαν ἄλλην ἀπὸ νεαρὸν ἀναγνώστην τῆς «Διαπλάσεως», ὁ ὁποῖος διαμένει εἰς μίαν πόλιν τοῦ ἐσωτερικοῦ. «Αὐτὰς τὰς ἰδέας,—μοῦ γράφει μεταξὺ τῶν ἄλλων ὁ φίλος μας,—τὰς ἔχει ἐδῶ κ' ἕνας κύριος, τὸν ὁποῖον ὅλοι οἱ φρόνιμοι ἄνθρωποι θεωροῦν ὡς τρελλόν. Ὀνομάζεται . . . —(παραλείπω τὸνομά του)—καὶ ἴσως δὲν σᾶς εἶνε ἄγνωστος, διότι συχνὰ ἔρχεται καὶ μένει εἰς τὰς Ἀθήνας, ὅπου στὴ χάση καὶ στὴ φέξη, τυπόνει μίαν ἐφημεριδούλαν. Ἂν δὲν ἔτυχεν ὅμως νὰ τὸν γνωρίσετε, ἰδού, νὰ σᾶς τὸν περιγράψω. Εἶνε μέσης ἡλικίας ἄνθρωπος, μὲ γενάκια καὶ μὲ μακρὰ μαλλιά, τὰ ὁποῖα ἄρχισαν νὰσπρίζουν. Χειμῶνα-καλοκαῖρι φορεῖ λινὰ ροῦχα ὑποκίτρινα, ἀμφιβόλου καθαριότητος, στακτιὰν ρεμπούμπλικαν μὲ πολὺ πλατὺν γῦρον, γυαλάκια μὲ χονδρὸν κορδόνι, καὶ λαιμοδέτην φλοτάν, ἀνοικτοῦ χρώματος, συνήθως κόκκινον. Διότι, καθὼς λέγει, αὐτὸ εἶνε τὸ χρῶμά του καὶ τὸ σύνθημά του: τὸ κόκκινον, τὸ ἐπαναστατικόν. Εἶνε εὔγλωττος, ἢ μᾶλλον φλύαρος. Καὶ λέγει ὅτι εἶνε σοσιαλιστής, ἐπαναστάτης, ἀναρχικός...Διημερεύει εἰς τὸ καφενεῖον καὶ συναθροίζει γύρω του μερικοὺς ἀέργους, τοὺς ὁποίους κατηχεῖ. Συχνὰ τὸν πλησιάζουν καὶ ἐργατικοί, καὶ ἄλλοι ἄνθρωποι μορφωμένοι. Ἀλλὰ διὰ νὰ κάμνουν χάζι, νὰ γελοῦν μαζί του καὶ μὲ τὰς ἰδέας του. Τὸν πειράζουν, ἐκεῖνος θυμόνει, ξεφωνίζει, ὑβρίζει, καὶ γίνεται τὸ ἀνάστα ὁ Θεός. Κάποτε λέγει ἔξυπνα πράγματα καὶ νόστιμα· συχνὰ ὅμως ἠλίθια καὶ βάναυσα. Καὶ ἐκτὸς δύο τριῶν, μαθητῶν του, τοῦ αὐτοῦ φυράματος καὶ τῆς αὐτῆς διανοητικῆς καταστάσεως, κανεὶς δὲν τοῦ ἔχει ὑπόληψιν, κανεὶς δὲν τοῦ δίδει σημασίαν. Μερικοὶ μόνον τοῦ δίδουν ἐλεημοσύνην, διότι εἶνε πολὺ πτωχὸς καὶ τὸν λυποῦνται. Ἐγὼ ὅμως σᾶς λέγω εἰλικρινῶς, δὲν τὸν λυποῦμαι καθόλου. Ἀντὶ νὰ φλυαρῇ καὶ νὰ διδάσκῃ τὸν σοσιαλισμόν, διατί δὲν πιάνει μιὰ δουλειὰ νὰ ζήσῃ; Γερὸς εἶνε, δόξα τῷ Θεῷ!...»

Ἄ, ὄχι, φίλε μου! Ὁ ἄνθρωπός σου, ἐξ ὅσων μοῦ γράφεις, δὲν εἶνε γερὸς διόλου! Μὴ βλέπῃς ἂν ἔχῃ μυῶνας καλοὺς καὶ ἂν δὲν εἶνε σακάτης ἢ ἄρρωστος εἰς τὸ κρεββάτι. Αὐτὴ μόνη ἡ ὑγεία δὲν ἀρκεῖ διὰ νὰ ἐργασθῇ κανεὶς καὶ νὰ ζήσῃ. Πρέπει νὰ βοηθῇ καὶ τὸ κεφάλι. Μοῦ φαίνεται δὲ ὅτι τὸ κεφάλι τοῦ ἀνθρώπου σου εἶνε πειραγμένον . . . Τὸν ἐτρέλλαναν τὸν κακόμοιρον αἱ σοσιαλιστικαὶ ἰδέαι, καὶ τὸν ἔκαμαν ὀκνηρὸν καὶ ἀνάξιον νὰ ζήσῃ. Φλυαρεῖ μόνον, διδάσκει καὶ ἐπαιτεῖ. Εἶνε τρελλὸς καὶ αὐτός, ὅπως τόσοι ἄλλοι, ποῦ ἐτρελλάθηκαν, φεῦ! διὰ τοῦτον ἢ ἐκεῖνον τὸν λόγον...

Δὲν ἔτυχε νὰ τὸν γνωρίσω εἰς τὰς Ἀθήνας. Ἀλλ' ἐγνώρισα πολλοὺς ἄλλους ὁμοίους του. Σοσιαλιστὰς τάχα καὶ ἀναρχικούς, ἐκδίδοντας ἐφημερίδας, ἱδρύοντας Συλλόγους, προσπαθοῦντας νὰ κατηχήσουν τοὺς ἐργάτας, καὶ πραγματικῶς μὴ κάμνοντας τίποτε ἄλλο, παρὰ νὰ γελοιοποιοῦν ἑαυτοὺς καὶ τὴν ἰδέαν. Προσέξατε μὴ σᾶς ἐμπλέξῃ ποτὲ κανεὶς ἀπὸ αὐτοὺς εἰς τὰ δίκτυα του καὶ σᾶς ἐκμεταλλευθῇ! Πολλοὶ νέοι, ἄπειροι τοῦ κόσμου, τὴν ἔπαθαν, κ' ἐθυσίασαν καιρόν, χρῆμα καὶ...ὑπόληψιν, πιστεύσαντες τὴν τρέλλαν ὡς φρονιμάδαν. Διότι πολλάκις οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ εἶνε εὔγλωττοι, εἶνε διαλεκτικοί, καὶ ἔχουν τὸν τρόπον νὰ πείθουν καὶ νὰ παρασύρουν. Ἀλλοίμονον δὲ εἰς τὸν εὔπιστον νέον, ὁ ὁποῖος θὰ τοὺς ἔδιδε σοβαρῶς ἀκρόασιν καὶ θὰ παρημέλει τὰς μελέτας του, τὴν ἐργασίαν του, τὰ καθήκοντά του, διὰ νὰ κυνηγήσῃ τὴν χίμαιραν τοῦ σοσιαλισμοῦ!

Θὰ μ' ἐρωτήσετε: Ὁ Σοσιαλισμὸς λοιπόν, ὡς ἰδέα, δὲν εἶνε σεβαστὸς καὶ ἄξιος προσοχῆς;

Βεβαίως. Ἀλλὰ πρέπει νὰ ξεύρετε, ὅτι ὑπάρχουν δύο εἰδῶν σοσιαλισμοί: ὁ ἐπιστημονικὸς καὶ ὁ ἀγυρτικὸς—ὁ φρόνιμος καὶ ὁ τρελλός. Ὁ πρῶτος παραδέχεται ὅτι μίαν ἡμέραν ἡ κοινωνία θὰλλάξῃ μορφὴν—ὅπως ἤλλαξε τοσάκις,— καὶ μελετᾷ τὸν τρόπον καὶ τὰ μέσα τῆς βαθμιαίας μεταβολῆς. Ὁ δεύτερος νομίζει ὅτι ὅλ' αὐτὰ εἰμποροῦν νὰ γίνουν διὰ μιᾶς, ἔξαφνα, αὔριον κιόλα, διὰ τῆς βίας. Ὁ πρῶτος παρατηρεῖ, φιλοσοφεῖ, σκέπτεται καὶ ἐνεργεῖ μὲ φρόνησιν καὶ μὲ μέτρον. Ὁ δεύτερος φλυαρεῖ, παρεξηγεῖ, παραλογίζεται καὶ ἐνεργεῖ παραφόρως καὶ σπασμωδικῶς. Ὁ πρῶτος εἶνε πάντοτε εἰλικρινής, ἁγνός, ἄδολος, ἀφιλοκερδής, ἀπὸ ἐνδόμυχον πεποίθησιν προερχόμενος· ὁ δεύτερος πολλάκις εἶνε δόλιος, ὑποκριτικός, ἐξυπηρετῶν ἀτομικὰ μικροσυμφέροντα ἢ συγκαλύπτων ὀκνηρίαν καὶ ἀνικανότητα πρὸς ἐργασίαν καὶ προαγωγήν.

Δυστυχῶς, εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἐκτὸς ὀλιγίστων ἐξαιρέσεων, τοιοῦτοι εἶνε οἱ ἀπόστολοι τῶν σοσιαλιστικῶν ἰδεῶν. Φυλαχθῆτε ἀπὸ αὐτούς! Εἶνε ἀγύρται ἢ τρελλοὶ ἐπικίνδυνοι, προπάντων διὰ τοὺς καλῇ τῇ πίστει ὀπαδούς των. Μὴ τοὺς δώσετε ποτὲ σημασίαν. Μόνον ἂν θέλετε, καὶ ἂν τοὺς λυπᾶσθε ὡς τρελλούς, ἀνικάνους νὰ ἐργασθοῦν, δώσατέ τους ἐλεημοσύνην.

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Ὁ ἐλεῶν πτωχόν, δανείζει τὸν Θεόν.

***

Ἡ ἐλπὶς εἶνε λαμπρὸν πρόγευμα, ἀλλ' ἄθλιον δεῖπνον.

***

Ἄβουλος ὁ νοῦς, διπλοῦς ὁ κόπος.

ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΤΑ

ΤΑΞΕΙΔΙΟΝ ΑΝΑ ΤΟΝ ΥΠΟΓΕΙΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Ὑπόγειοι ποταμοί.—Πῶς σχηματίζονται τὰ σπήλαια.—Τὰ κυριώτερα σπήλαια τοῦ κόσμου.— Τὰ σπήλαια τῆς Λακάβης.— Τὰ ζῶα τοῦ σκότους.— Ὁ ἄνθρωπος τῶν σπηλαίων.

Α'.—ΥΠΟΓΕΙΟΙ ΠΟΤΑΜΟΙ

Ἐὰν ρίψετε βλέμμα τριγύρω σας, θὰ ἰδῆτε ὅτι ὑπάρχουν πεδιάδες καταπράσιναι, αἱ ὁποῖαι ποτίζονται ἀπὸ ποταμοὺς ἢ ρύακας, ἑλισσομένους ὀφεοειδῶς διὰ μέσου χλοερῶν λειμώνων. Πόλεις καὶ χωρία ἐγείρονται παρὰ τὰς ὄχθας, ἐργοστάσια λειτουργοῦν, γαῖαι ἀπέραντοι καλλιεργοῦνται. Μὲ ἄλλους λόγους, χειμάρρων ἐντελῶς ἀνύδρους, αἱ ὁποῖαι ὅμως μαρτυροῦν διὰ τῆς παρουσίας των ὅτι εἰς παλαιοτέραν ἐποχὴν ὑπῆρξαν κ' ἐδῶ ποταμοὶ καὶ ρύακες, ὅπως παντοῦ.

Ποία εἶνε λοιπὸν ἡ αἰτία τοῦ φαινομένου ; πῶς ἐξηράνθησαν αὗται αἱ κοῖται ;

Γνωρίζομεν ὅτι οἱ ρύακες καὶ οἱ ποταμοὶ σχηματίζονται ἀπὸ τὰ ὕδατα τῆς βροχῆς, τὰ ὁποῖα, πίπτοντα ἀπὸ τὰ νέφη, συναθροίζονται ἐπὶ τοῦ ἐδάφους εἰς μυρία ρυάκια, χύνονται τὰ μὲν εἰς τὰ δέ, καὶ ρέοντα ὁλονέν, ἀποτελοῦν ὄγκους ὕδατος ὁλονὲν μεγαλητέρους, οἱ ὁποῖοι χύνονται ἐπιτέλους εἰς τὴν θάλασσαν.

Τοῦτο συμβαίνει ἐφ' ὅσον τὸ ἔδαφος εἶνε παντοῦ ἀρκετὰ στερεὸν καὶ ἀδιαπέραστον, ὥστε τὸ ὕδωρ νὰ εἰμπορῇ νὰ μένῃ εἰς τὴν ἐπιφάνειάν του χωρὶς νὰ ἀπορροφᾶται ὑπ' αὐτοῦ.

Ἡ λίμνη τῶν περιφήμων σπηλαίων τῆς Λακάδης

Ἀλλ' εἰς μερικὰ μέρη, τὰ ὁποῖα οἱ γεωλόγοι ὀνομάζουν *τιτανώδη*, τὸ ἔδαφος παρουσιάζει ἰδιαιτέραν σύστασιν καὶ διαφορετικὰς ἰδιότητας.

Ἡ ἀποξήρανσις τῆς πετρώδους μάζης, τὰ ὄρη ἢ τὰ ἐσβεσμένα ἠφαίστεια, τὰ ὁποῖα γειτνιάζουν, οἱ σεισμοὶ καὶ πολλαὶ ἄλλαι αἰτίαι, ἔθραυσαν οὕτως εἰπεῖν καὶ συνέτριψαν ὅλην τὴν γῆν εἰς μικρὰ τεμάχια. Τὸ ἔδαφος, πολλάκις μέχρι βάθους ἑκατοντάδων μέτρων, εἶνε ὅλον γεμάτον ρωγμάς.

βλέπομεν τὴν εἰκόνα τῆς ἀνθρωπίνης δραστηριότητος, ἀσκουμένης εἰς τοὺς κόλπους φύσεως πλουσίας καὶ γονίμου.

Δὲν ἔχει οὕτω παντοῦ. Ἀπομακρυνόμενοι τῶν πόλεων, τῶν χωρίων καὶ τῶν καλλιεργημένων γαιῶν, συναντῶμεν πολλάκις χώρας διαφορετικάς. Ἐκεῖ τὸ ἔδαφος φαίνεται ξηρόν, στεῖρον, γυμνόν. Ὀλίγα ἢ διόλου δένδρα· ὀλίγη ἢ διόλου χλόη· οὔτε ποταμοί, οὔτε ρύακες, καὶ εἰς μερικὰ μέρη ἰδιαιτέρως ἀπόκληρα, ὁ βράχος φαίνεται γυμνὸς εἰς πολλῶν χιλιομέτρων ἔκτασιν.

Καὶ ὅμως, ἀκίμη κ' ἐκ πρώτης ὄψεως, ἐννοεῖ κανεὶς ὅτι δὲν εἶχεν οὕτως ἀνέκαθεν. Καὶ εἰς τὰς ξηροτέρας σήμερον χώρας, βλέπομεν κοιλάδας περιβαλλομένας ἀπὸ κοίτας ποταμῶν ἢ γίνεται βαθμηδὸν καὶ ἀνεπαισθήτως. Ἀλλὰ γινομένη συνεχῶς, ἀκαταπαύστως, εἰς διάστημα αἰώνων πολλῶν, κατατρώγει μεγάλας ποσότητας, φοβεροὺς ὄγκους βράχου, καὶ οὕτω σχηματίζονται παμμέγιστα κοιλώματα εἰς τὰ βάθη τῆς γῆς. Τὰ ὕδατα τῶν ποταμῶν τῆς ἐπιφανείας ἀπορροφῶνται βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον, ἐξαφανίζονται καὶ συνάθροίζονται ὑπογείως.

Ἐκεῖ, ὑπὸ θόλους ἐνίοτε ἀπεράντους, οἱ ὁποῖοι φθάνουν τὰ 60 μέτρα εἰς τὰ σπήλαια τῆς Λακάδης, τὰ 90 μέτρα εἰς τὰ φρέατα τοῦ Παδιράκου, καὶ σχεδὸν τὰ 300 μέτρα εἰς τὸ Τρεβῖκον τῆς Αὐστρίας, ρέουν ὁμοῦ, σχηματίζοντα ρύακας καὶ ἀληθεῖς ὑπογείους ποταμούς, οἱ ὁποῖοι βλέπουν πάλιν τὸ φῶς εἴτε εἰς τὰ ἄκρα μεγάλων κοιλάδων, εἴτε παρὰ τὰς ἀκτὰς τῶν θαλασσῶν, ἀφοῦ διατρέξουν ὑπογείως διάστημα πολλῶν ἐνίοτε δεκάδων χιλιομέτρων. Μερικοὶ ἐξ αὐτῶν δὲν βλέπουν καὶ διόλου τὸ φῶς, διότι ἡ ἐκβολή των γίνεται εἰς τὸν πυθμένα τῆς θαλάσσης.

Γ'.—ΤΑ ΚΥΡΙΩΤΕΡΑ ΣΠΗΛΑΙΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Τοιαύτη ἡ προέλευσις τῶν περισσοτέρων ἀπὸ τὰς μεγάλας κοιλότητας, τὰς ὁποίας γνωρίζομεν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς ὑδρογείου σφαίρας.

Αἱ γνωστότεραι εἶνε αἱ τοῦ σπηλαίου τοῦ Μαμμούθ, εἰς τὰς Ἡνωμένας πολιτείας. Οἱ Ἀμερικανοί, οἱ ὁποῖοι κάποτε εἶνε οἱ Ταρταρῖνοι τοῦ Νέου Κόσμου, τῷ ἀπέδιδον ἄλλοτε ἔκτασιν τετρακοσίων χιλιομέτρων. Ἀλλὰ σοβαρώτεραι καταμετρήσεις τῷ ἀφίνουν ἀκόμη τὸ σημαντικὸν μῆκος τριάκοντα χιλιομέτρων. Τὸ σπήλαιον τοῦ Κακαχουαμίλπα, εἰς τὸ Μεξικόν, εἶνε περίφημον διὰ τὸν μεγάλον ποταμόν, ὁ ὁποῖος ἐξέρχεται ἐκεῖθεν.

Εἰς τὴν Εὐρώπην γνωρίζομεν τὰ ὡραῖα σπήλαια τοῦ Ἄδελσπμεργ, σχηματισθέντα ἀπὸ ἕνα ποταμόν, τὸν Πιούκαν, ὁ ὁποῖος διασχίζει ἀπὸ ἄκρου εἰς ἄκρον ὁλόκληρον ὄρος· τὰ σπήλαια τοῦ Ὀττόκου, τοῦ Ἁγίου Κανζιὰν κτλ. εἰς τὴν Αὐστρίαν. Τὸ Βέλγιον ἔχει τὰ περίφημα σπήλαια τοῦ Χὰν καὶ τοῦ Ροσφόρ, τὰ ὁποῖα ἀνέκαθεν ἐπισκέπτονται οἱ περιηγηταί. Ἡ Γαλλία ἔχει τὰ σπήλαια τοῦ Παδιράκου, Δαρζιλάν, Βεθαράμ κτλ. καὶ προπάντων τὰ περιεργότατα σπήλαια τῆς Λακάδης, τὰ ὁποῖα καὶ θὰ ἐπισκεφθῶμεν.

Δ'.—ΤΑ ΣΠΗΛΑΙΑ ΤΗΣ ΛΑΚΑΒΗΣ

Παρὰ τοὺς πρόποδας τοῦ βουνοῦ, ἀνοίγεται μία μεγαλοπρεπὴς φυσικὴ πύλη, χαίνουσα ὡς μεγάλη μαύρη τρύπα. Εἶνε ἡ εἴσοδος τῶν σπηλαίων τῆς Λακάδης, τὰ ὁποῖα ἐκτείνονται, τὸ ἓν κατόπι τοῦ ἄλλου, εἰς μῆκος τριῶν χιλιομέτρων ἐντὸς τοῦ βουνοῦ.

Β'.—ΠΩΣ ΣΧΗΜΑΤΙΖΟΝΤΑΙ ΤΑ ΣΠΗΛΑΙΑ

Οἱ ποταμοὶ λοιπὸν οἱ ὁποῖοι σχηματίζονται εἰς τοιαύτας χώρας χάνουν τὰ ὕδατά των, ἀπορροφώμενα καὶ καταπινόμενα ὀλίγον κατ' ὀλίγον ὑπὸ τῶν ρωγμῶν τοῦ ἐδάφους. Τὰ ὕδατα αὐτά, τὰ ὁποῖα, εἰς τὸν ἀέρα καὶ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ἐδάφους, περιέχουν ἐν ἀέριον, τὸ ὁποῖον ὀνομάζεται *ἀνθρακικὸν ὀξύ*, ἔχουν τὴν ἰδιότητα νὰ διαλύουν τὰς τιτανώδεις πέτρας, ὅπως περίπου τὸ κοινὸν ὕδωρ διαλύει τὴν ζάχαριν.

Τὸ πρᾶγμα δὲν εἶνε βέβαια αἰσθητὸν εἰς τὸν γυμνὸν ὀφθαλμόν : ἡ διάλυσις

Εἰσερχόμεθα κ' εὑρισκόμεθα αἴφνης παρὰ τὴν εἴσοδον μεγαλοπρεποῦς αἰθούσης μήκους 80 μέτρων καὶ ὕψους 15 ὡς 20, φωτιζομένης παραδόξως ἀπὸ τῆς φυσικῆς πύλης.

Μακρὰ σήραγξ, κατασκευασθεῖσα ἐξ ὁλοκλήρου διὰ δυναμίτιδος καὶ ἀπαιτήσασα ἐργασίαν ἀδιάκοπον 18 μηνῶν, μᾶς ὁδηγεῖ εἰς τὴν εἴσοδον τῶν ἀληθινῶν σπηλαίων.

Τὰ σπήλαια ταῦτα, ἀνακαλυφθέντα ὑπὸ του γράφοντος τὸ ἄρθρον τοῦτο τῷ 1902, δὲν συνεκοινώνουν πρὸς τὰ ἔξω εἰμὴ διὰ φυσικοῦ βαράθρου, βάθους 80 μέτρων, δι' ὃ ἐθεωρήθη ἀναγκαῖον νὰ νοιχθῇ διὰ τοὺς περιηγητὰς δρόμους εὐκολώτερος.

Εἶνε μακρὰ σειρὰ κυκλικῶν στοῶν, τῶν ὁποίων τὸ ὕψος ποικίλει ἀπὸ 10 μέχρις 60 μέτρων,—δηλαδὴ φθάνει κάποτε τὸ ὕψος τοῦ θόλου τοῦ Πανθέου ἢ τῶν πύργων τῆς Παναγίας τῶν Παρισίων,—καὶ αἱ ὁποῖαι εὐρύνονται ἐδῶ κ' ἐκεῖ εἰς ἀπεράντους αἰθούσας, στολιζομένας μὲ τοὺς λαμπροτέρους καὶ περιεργοτέρους σταλακτίτας.

Ἡ πρώτη αἴθουσα, εἰς τὴν ὁποίαν φθάνομεν, ἡ λεγομένη αἴθουσα τοῦ *Μικροῦ Χάους*, εἶνε ὑψηλὴ ὡς οἰκία ἑξαόροφος. Ἀπὸ τὸν θόλον καὶ ἀπὸ τὰ τοιχώματα κρέμανται πλῆθος σταλακτῖται, παραπετάσματα ἐκ τιτάνου λευκοῦ καὶ λαμπροῦ. Εἰς μίαν γωνίαν ἕνας μεγάλος βράχος εἶνε ἐντελῶς ξεκολλημένος ἀπὸ τὰ τοιχώματα, καὶ μολονότι εὑρίσκεται ἐκεῖ ἐν ἰσορροπίᾳ ἀπὸ αἰώνων, φαίνεται ἀπειλῶν μὲ τὸν ὄγκον του τὸν ἄφρονα ἐπισκέπτην, ὁ ὁποῖος τολμᾷ νὰ ταράσσῃ τὴν ἠρεμίαν του.

Ἡ δευτέρα αἴθουσα, ἡ αἴθουσα τοῦ *Χοροῦ* ἢ τῆς *Ταράσκας*, ἀρχίζει νὰ μᾶς μυῇ εἰς τὰς ὡραιότητας, τὰς ὁποίας θὰ θαυμάσωμεν κεραιτέρω. Σταλακτῖται κάσης μορφῆς, παντὸς ὄγκου, οἱ ὁποῖοι ἐνίοτε φαίνονται λησμονοῦντες τοὺς νόμους τῆς βαρύτητος,—τόσον αἱ θέσεις των ἀπομακρύνονται τῆς καθέτου,—καλύπτουν τοὺς θόλους, τὰ τοιχώματα, τὸ ἔδαφος. Εἰς μίαν γωνίαν, μεγάλαι ποσότητες σταλαγμιτῶν, εἰσχωρήσασαι ἀπὸ μίαν ρωγμήν, ἐσχημάτισαν ὀλίγον κατ' ὀλίγον παραδόξους μορφάς. Μία τερατώδης κεφαλὴ ὁμοιάζει καταπληκτικῶς μὲ τὴν περίφημον Ταράσκαν τῆς Ταρασκώνης.

Διάδρομος, ἀποστίλβων ὅλος ὡς ἀδαμαντοκόλλητος, μᾶς ὁδηγεῖ εἰς τὴν αἴθουσαν τῶν *Τριῶν Μοιρῶν*, τὴν ὡραιοτέραν.

Τρεῖς πελώριοι ὄγκοι κρυσταλλικοὶ φεγγοβολοῦν ὑπὸ τὰς λάμψεις ἠλεκτρικοῦ φωτός, διαχυνομένου ἐν ἀφθονίᾳ ἀπὸ λαμπτῆρας ἀοράτους.

(Ἕπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΛΑΚΙΔΗΣ

[Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ Α. VIRÉ, φυσιοδίφου]

ΚΟΣΜΟΚΡΑΤΩΡ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣ'. *(Συνέχεια)*

Καὶ ἐσοφίσθη νὰ κατασκευάσῃ μηχανήν, δυναμένην νὰ κινῆται ὁμοίως ἐπὶ τῆς ξηρᾶς, ἐπὶ τῶν ὑδάτων, ὑπὸ τὰ ὕδατα καὶ εἰς τὸν ἀέρα. Εἰς τὴν νῆσον Χ πιθανώτατα, ὅπου εἶχε τὰ συνεργεῖά του, μ' ἐκλεκτὸν προσωπικόν, ἱκανὸν νὰ κρατήσῃ τὸ μυστικόν, κατώρθωσε νὰ κατασκευάσῃ εἰς τὴν ἐντέλειαν τὴν νέαν τετραπλῆν μηχανήν. Ἔπειτα ὁ δεύτερος *Ἄλβατρος* κατεστράφη, καὶ πιθανώτατα, εἰς τὸν κρατῆρα τοῦ Γκρέητ Ἄϋρυ, τὸν εἰς πάντα ἄλλον ἀπρόσιτον. Ὁ *Τρόμος*, διάδοχος ἐκείνου, ἔκαμε τότε τὴν ἐμφάνισίν του εἰς τὰς ὁδοὺς τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, εἰς τὰς γειτονικὰς θαλάσσας, καὶ εἰς τὰ ὕψη τοῦ ἀέρος. Γνωρίζετε δὲ ὑπὸ ποίας περιστάσεις, ἀφοῦ εἰς μάτην κατεδιώχθη ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς λίμνης Ἐρίας, ὁ *Τρόμος* διέφυγεν ἐναερίως, παραλαβὼν κ' ἐμὲ ἀκούσιον ἐπιβάτην, αἰχμάλωτόν του, ἀγνοοῦντα ὁλωσδιόλου τὴν τύχην, ἡ ὁποία τὸν ἀνέμενε !

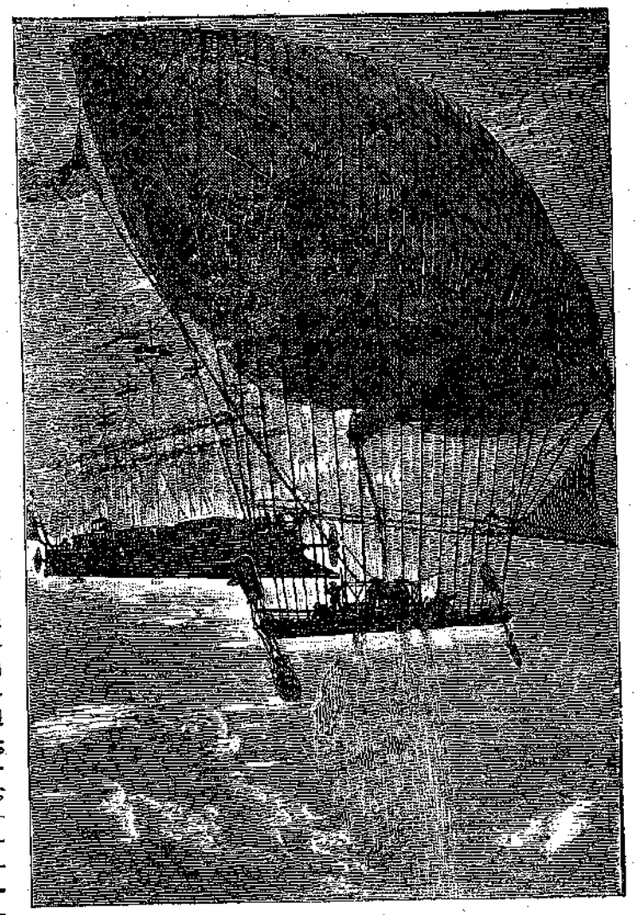

«Ὁ *Ἄλβατρος* ἔφθασε τὸ *Ἐπὶ τὰ Πρόσω*...» (Σελ. 254, στ. γ'.)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ'.

Ἐν ὀνόματι τοῦ Νόμου !

Ποία θὰ εἶνε ἡ λύσις τῆς περιπετείας, εἰς τὴν ὁποίαν ἐνεπλέχθην ;... Καὶ τὴν λύσιν αὐτήν, ἐγγυτέραν ἢ ἀπωτέραν, ἠδυνάμην νὰ τὴν προκαλέσω ἐγώ ;... Μόνος ὁ Ροθῆρος δὲν τὴν εἶχεν εἰς τὴν ἐξουσίαν του ;... Κατὰ πᾶσαν πιθανότητα τῷ ὄντι, οὐδεμία θὰ μοὶ παρουσιάζετο εὐκαιρία νὰ δραπετεύσω, ὅπως τὸ εἶχαν κάμῃ ὁ Οὔνκλ Προῦντετ καὶ ὁ Φὶλ Ἔβανς ἐπὶ τῆς νήσου Σάταμ. Ἔπρεπε νὰναμείνω. Ἀλλὰ πόσον θὰ διήρκει αὐτὴ ἡ ἀναμονή ;...

Ἐν πάσῃ περιπτώσει, ἂν ἡ περιέργειά μου ἦτο τώρα ἐν μέρει ἱκανοποιημένη, ἦτο μόνον εἰς ὅ,τι ἀφεώρα τὸ μυστήριον τοῦ Γκρέητ-Ἄϋρυ. Ἐπισκεφθεὶς ἐπιτέλους τὸν κρατῆρα τοῦτον, τὸν ἀπρόσιτον περίβολον, ἐγνώριζα τὴν αἰτίαν τῶν φαινομένων, τῶν παρατηρηθέντων πρὸ καιροῦ εἰς τὴν περιοχὴν τῶν Κυανῶν Ὀρέων. Ἤμην τώρα βέβαιος, ὅτι οὔτε οἱ χωρικοὶ τοῦ μέρους ἐκείνου τῆς Βορείου Καρολίνας, οὔτε οἱ κάτοικοι τοῦ Πλήζεντ Γκάρτεν καὶ τοῦ Μόργκαντων ἠπειλοῦντο ὑπὸ ἐκρήξεως ἢ ὑπὸ σεισμοῦ. Οὐδεμία πλουτώνειος ἐνέργεια ὑπέσκαπτε τὰ σπλάγχνα τοῦ ἐδάφους. Οὐδεὶς κρατὴρ ἀληθῆς ἠφαιστείου ὑπῆρχεν εἰς τὴν κορυφὴν ἐκείνην τῶν Ἀλλεγανείων. Τὸ Γκρέητ Ἄϋρυ ἐχρησίμευε μόνον ὡς κρησφύγετον καὶ ὁρμητήριον Ροθήρου τοῦ Καταχτητοῦ. Τὴν ἀπρόσιτον ἐκείνην φωλεάν, εἰς τὴν ὁποίαν ἀποθήκευε τὰ ὑλικά του, τὰς προμηθείας του, τυχαίως βέβαια

ρὰ τὴν ἀνεκάλυψεν εἰς κανὲν τῶν ἐναεσίων του ταξειδίων, καὶ θὰ τὴν ἀνεγνώριζεν ὡς καταφύγιον ἀσφαλέστερον πιθανῶς ἀπὸ τὴν νῆσον Χ τοῦ Εἰρηνικοῦ Ὠκεανοῦ.

Ναί, ἀλλ' ἐὰν τὸ μυστικὸν τοῦτο μοῦ εἶχεν ἀναπαλυφθῇ τί ἐγνώριζα ὡς τώρα περὶ τῆς θαυμασίας ἐκείνης μηχανῆς καὶ τῶν διαφόρων τρόπων τῆς λειτουργίας της;... Καὶ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι ὁ πολλαπλοῦς μηχανισμὸς τοῦ *Τρόμου* ἐκινεῖτο δι' ἠλεκτρισμοῦ, καὶ ὅτι τὸν ἠλεκτρισμὸν αὐτόν, ὅπως καὶ ὁ *Ἄλβατρος*, ἤντλει διὰ νέων μεθόδων ἐκ τοῦ περιβάλλοντος ἀτμοσφαιρικοῦ ἀέρος, πῶς ἦτο αὐτὸς ὁ μηχανισμός;... Δὲν μὲ ἄφισαν, καὶ οὔτε θὰ μὲ ἄφιναν νὰ ἰδῶ τίποτε.

Ὅσον ἀφορᾷ τὸ ζήτημα τῆς ἐλευθερίας μου, καὶ ἂν αὕτη θὰ μοὶ ἀπεδίδετο μίαν ἡμέραν, ἐσυλλογιζόμην ὡς ἑξῆς:

«Βεβαίως, ὁ Ροβῆρος θέλει καὶ καλὰ νὰ μείνῃ ἄγνωστος... Ἐνθυμούμενος τὰς ἀπειλάς του, φοβοῦμαι πολὺ μήπως σκοπεύῃ νὰ κάμῃ μᾶλλον κακὴν παρὰ καλὴν χρῆσιν τῆς ἐξίσου πολυτίμου κ' ἐπικινδύνου μηχανῆς του... Ἐν πάσῃ περιπτώσει, τὸ *ἐνδόγνιτο* τὸ ὁποῖον διετήρησεν εἰς τὸ παρελθόν, οὐδεμία ἀμφιβολία, ὅτι θὰ θελήσῃ νὰ τὸ διατηρήσῃ καὶ εἰς τὸ μέλλον... Ἀλλ' εἷς μόνος ἄνθρωπος εἶνε ἱκανὸς νὰ βεβαιώσῃ τὴν ταυτότητα τοῦ Κοσμοκράτορος καὶ τοῦ Ροβήρου τοῦ Κατακτητοῦ· ὁ δὲ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶμαι ἐγώ, ὁ αἱχμάλωτός του, ἐγὼ ὁ ὁποῖος ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ τὸν συλλάβω, ἐγὼ ὁ ὁποῖος ἔχω τὸ καθῆκον νὰ θέσω τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ὤμου του ἐν ὀνόματι τοῦ νόμου!»

Ἐξ ἄλλου, πῶς ἠμποροῦσα νὰ περιμένω βοήθειαν ἔξωθεν;.. Προφανῶς ἦτο ἀδύνατος. Αἱ Ἀρχαὶ δὲν ἠγνόουν πλέον τίποτε ἐξ ὅσων συνέβησαν εἰς τὸ Μπλὰκ-Ρόκ. Οἱ ἀστυνομικοὶ Τζὼν Χὰρτ καὶ Νὸβ Οὐάλκερ θὰ ἐπέστρεφαν ἤδη εἰς τὴν Οὐασιγκτῶνα μετὰ τοῦ Οὐέλλς. Ὁ κ. Οὐάρδ, πληροφορηθεὶς τὰ διατρέξαντα, δὲν ἠδύνατο νὰμφιβάλλῃ πολὺ περὶ τῆς τύχης μου, τὸ δὲ πρόβλημα θὰ εἶχε τεθῇ ὡς ἑξῆς:

Ἢ θὰ ἐπνίγην εἰς τὰ ὕδατα τῆς *Ἐρίας*, καθ' ἣν στιγμὴν φεύγων ὁ *Τρόμος* μὲ παρέσυρεν εἰς τὸ ἄκρον τοῦ σχοινίου του, ἢ σωθεὶς ἐπὶ τοῦ πλοίου, θὰ εὑρισκόμην τώρα εἰς χεῖρας τοῦ κυβερνήτου του.

Ἐν τῇ πρώτῃ περιπτώσει, δὲν εἶχε νὰ κάμῃ ἄλλο, εἰμὴ νὰ πενθήσῃ τὸν φίλον του Τζὼν Στρόκ, ἀρχιαστυνόμον παρὰ τῇ Ἀστυνομίᾳ τῆς Οὐασιγκτῶνος.

Ἐν τῇ δευτέρᾳ, πῶς νὰ ἐλπίσω ὅτι θὰ τὸν ἐπανέβλεπα ποτέ;..

Γνωρίζομεν ὅτι, κατὰ τὸ ὑπόλοιπον τῆς νυκτὸς καὶ τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν, ὁ *Τρόμος* ἐταξείδευσεν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς λίμνης Ἐρίας. Περὶ τὴν τετάρτην ὥραν, πλησίον τοῦ Μπούφφαλου, τὸν κατεδίωξαν δύο καταδρομικά, τὰ ὁποῖα, πότε ἀναπτύσσων ἀνωτέραν ταχύτητα, πότε βυθιζόμενος εἰς τὴν λίμνην, κατώρθωσεν ἐπιτέλους νὰ διαφύγῃ. Καὶ τὸν ἠκολούθησαν μὲν πρὸς τὸν Νιαγάραν καὶ τὸν κατεδίωξαν ἀκόμη μεταξὺ τῶν ὀχθῶν του, ἀλλ' ἠναγκάσθησαν νὰ σταματήσουν ὅταν ἐκινδύνευσαν νὰ παρασυρθοῦν ὑπὸ τοῦ ρεύματος εἰς τὸν καταρράκτην. Ἡ ἡμέρα ἔκλινε τὴν στιγμὴν ἐκείνην πρὸς τὴν δύσιν της, τί δὲ ἄλλο ἠδύναντο νὰ ὑποθέσουν οἱ ἐπὶ τῶν καταδρομικῶν, εἰμὴ ὅτι ὁ *Τρόμος* εἶχε κατακρημνισθῆ εἰς τὰς ἀβύσσους τοῦ καταρράκτου;.. Ἄλλως τε, ἐπελθούσης τῆς νυκτός, τὸ πιθανώτερον εἶνε ὅτι ὁ *Τρόμος*, ὡς ἀερόπλοιον τώρα πλέον, δὲν εἶχε παρατηρηθῆ οὔτε ὅταν ὑψώθη ὑπεράνω τοῦ Horse-Shoe-Fall, οὔτε ὅταν ἐξηκολούθησε τὸ ἐναέριον ταξείδιόν του μέχρι τοῦ Γκρέητ-Ἄϋρυ...

Δὲν ἤξευρα τώρα ἂν ἔπρεπε νὰ ἐρωτήσω τὸν Ροβῆρον περὶ τῆς τύχης μου. Θὰ συγκατατίθετο ἀρά γε καὶ νὰ μὲ ἀκούσῃ ἁπλῶς;.. Δὲν ἔφθανεν ὅτι μοὶ εἶχεν ἤδη ρίψῃ τὸ ὄνομά του, καὶ δὲν θὰ ἐνόμιζεν ὅτι τὸ ὄνομα αὐτὸ ἦτο ἀρκετὸν νὰ μὲ πληροφορήσῃ περὶ πάντων;..

Ἡ ἡμέρα ἐπροχώρει, χωρὶς νὰ ἐπέρχεται καμμία μεταβολὴ εἰς τὴν κατάστασιν. Ὁ Ροβῆρος καὶ οἱ ἄνθρωποί του ἠσχολοῦντο δραστηρίως μὲ τὴν συσκευήν, τῆς ὁποίας αἱ μηχαναὶ ἀπῄτουν διαφόρους ἐπιδιορθώσεις. Συνεπέρανα ἐκ τούτου ὅτι δὲν θὰ ἐδράδυνε νὰναχωρήσῃ καὶ πάλιν, καὶ ὅτι θὰ παρελάμβανε κ' ἐμὲ εἰς τὸ νέον ταξείδιον. Εἶνε ἀληθές, ὅτι ἠδύναντο νὰ μ' ἐγκαταλείψουν εἰς τὸ βάθος τοῦ κρατῆρος ἐκείνου, ἀπὸ τὸν ὁποῖον θὰ μοὶ ἦτο ἀδύνατον νὰ ἐξέλθω, καὶ ὅπου ἡ διατροφὴ θὰ μοὶ ἦτο ἐξησφαλισμένη δι' ἡμέρας πολλάς.

Μετὰ μεγάλης προσοχῆς ἐξήταζα τὴν ψυχικὴν κατάστασιν τοῦ Ροβήρου, ὁ ὁποῖος μοὶ ἐφαίνετο κατεχόμενος ὑπὸ διαρκοῦς παραφορᾶς. Τί ἐσήμαινεν αὐτὴ ἡ ἔξαψις, καὶ ὑπὸ τὸ κράτος αὐτῆς τί νὰ ἐσκέπτετο, τί νὰ ἐσχεδίαζε διὰ τὸ μέλλον;.. Πρὸς ποίας χώρας θὰ διηυθύνετο;.. Ἐσκόπευεν ἀρά γε νὰ πραγματοποιήσῃ τὰς ἀπειλάς, τὰς ὁποίας ἐξέφερεν εἰς τὴν ἐπιστολήν του, — ἀπειλὰς τρελλοῦ ἀναμφιβόλως;...

Τὴν νύκτα, ἡ ὁποία διεδέχθη τὴν πρώτην αὐτὴν ἡμέραν, ἐκοιμήθην ἐπὶ στρωμνῆς ἐκ χόρτων ξηρῶν εἰς ἓν τῶν σπηλαίων τοῦ Γκρέητ-Ἄϋρυ, ὅπου τρόφιμα εἶχον τεθῆ εἰς τὴν διάθεσίν μου.

Τὴν 2 καὶ 3 Αὐγούστου αἱ ἐργασίαι ἐξηκολούθησαν, ὁ δὲ Ροβῆρος καὶ οἱ σύντροφοί του, ὅλοι ἀπησχολημένοι, μόλις καὶ μετὰ βίας ἀντήλλασσον ὀλίγας λέξεις.

Ἐφρόντισαν ἐπίσης νὰνανεώσουν τὰς προμηθείας, ἔχοντες ἴσως ὑπ' ὄψει μακροχρόνιον ἀπουσίαν. Τίς οἶδε μήπως ὁ *Τρόμος* δὲν ἡτοιμάζετο νὰ διανύσῃ ἀπέραντα διαστήματα, μήπως ὁ κυβερνήτης του δὲν ἐσκόπευε νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν νῆσον Χ τὴν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ Εἰρηνικοῦ Ὠκεανοῦ;... Κἄποτε τὸν ἔβλεπα νὰ πλαναῖται σκεπτικὸς ἀνὰ τὸν περίβολον, νὰ σταματᾷ ἔξαφνα, νὰ ὑψώνῃ τὴν χεῖρα πρὸς τὸν οὐρανόν, ὡς νὰ ἠπείλει καὶ νὰ ἐπροκάλει τὸν Θεόν, μετὰ τοῦ ὁποίου ἐφαντάζετο ὅτι συμμερίζεται τὴν κοσμοκρατορίαν!... Ναί! Ἡ ἀμέτρητος ἀλαζονεία του δὲν θὰ τὸν ὡδήγει εἰς τὴν παραφροσύνην, — παραφροσύνην τὴν ὁποίαν οἱ ὀχι περισσότερον φρόνιμοι σύντροφοί του δὲν θὰ ἠδύναντο νὰ χαλιναγωγήσουν;... Τίς οἶδεν εἰς ποίας φανταστικὰς περιπετείας θὰ παρεσύροντο ὑπὸ τοῦ τολμηροῦ κυβερνήτου των! Τίς οἶδε μὴ δὲν ἐνόμιζεν ἑαυτὸν ἰσχυρότερον ἀπὸ τὰ στοιχεῖα, τὰ ὁποῖα ἀψυφοῦσεν ἤδη μὲ τόσην θρασύτητα, ὅταν δὲν εἶχεν ἀκόμη εἰς τὴν διάθεσίν του παρὰ ἓν ἀερόπλοιον! Τώρα, ἡ ξηρά, τὰ ὕδατα, ὁ ἀήρ, δὲν τῷ παρεῖχον ἀπέραντον πεδίον, ὅπου κανεὶς ἄνθρωπος δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ τὸν καταδιώξῃ καὶ νὰ τὸν φθάσῃ;...

Τὰ πάντα λοιπὸν ἠδυνάμην νὰ φοβοῦμαι ἀπὸ τὸ μέλλον, καὶ τὰς φοβερωτέρας ἀκόμη καταστροφάς. Ὅσον τὸ νὰ δραπετεύσω ἀπὸ τὸ Γκρέητ-Ἄϋρυ, πρὶν ἤθελε παρασυρθῶ εἰς νέον ταξείδιον, τοῦτο ἦτο ἀπολύτως ἀδύνατον! Κατόπιν, ὅταν ὁ *Τρόμος* θὰ ἵστατο εἰς τὸν ἀέρα ἢ θὰ ἔπλεεν εἰς τὴν θάλασσαν, πῶς νὰ δραπετεύσω; Τὸ μόνον ποῦ εἶχα νὰ ἐλπίζω, εἶνε ὅτι θὰ μοὶ παρείχετο ἡ εὐκαιρία ἐάν ποτε ὁ *Τρόμος* ἔτρεχεν ἐπὶ τῆς ξηρᾶς μὲ μετρίαν ταχύτητα. Ἀλλ' ἡ ἐλπίς μου αὕτη ἦτο τόσον ἀσθενής!...

Εἶπα ὅτι ἀπὸ τῆς ἀφίξεώς μου εἰς τὸ Γκρέητ-Ἄϋρυ, πολλάκις ἀπεπειράθην νὰ λάβω ἀπάντησιν παρὰ τοῦ Ροβήρου, ἐρωτῶν αὐτὸν δι' ὅ,τι ἀφεώρα εἰς ἐμέ, ἀλλ' ἀνωφελῶς. Τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἔκαμα καὶ νέον διάβημα.

Τὸ ἀπόγευμα ἐπεριπατοῦσα ἄνω-κάτω, ἔξωθεν τοῦ κυριωτέρου σπηλαίου τοῦ Γκρέητ-Ἄϋρυ. Ἱστάμενος παρὰ τὴν εἴσοδον, ὁ Ροβῆρος μὲ παρηκολούθει διὰ τῶν ὀφθαλμῶν μὲ κάποιαν ἐπιμονήν. Μήπως ἐσκόπευε νὰ μοῦ ὁμιλήσῃ;

Τὸν ἐπλησίασα.

— Καπετάνιε, τῷ εἶπα, σᾶς ἔκαμα ἤδη μίαν ἐρώτησιν, εἰς τὴν ὁποίαν δὲν ἠθελήσατε νὰ μοῦ ἀποκριθῆτε. Τὴν ἐρώτησιν αὐτὴν σᾶς τὴν ἐπαναλαμβάνω: Τί σκοπεύετε νὰ μὲ κάμετε;

Οὐδεμία ἀπάντησις.

Ἤμεθα ὁ εἷς ἀπέναντι τοῦ ἄλλου, ἀπέχοντες δύο μόνον βήματα. Μ' ἐσταυρωμένας τὰς χεῖρας, μὲ ἠτένιζε. Τὸ βλέμμα του μ' ἐτρόμαξε. Ναί, μ' ἐτρόμαξεν· αὐτὴ εἶνε ἡ λέξις. Δὲν ἦτο βλέμμα ἐκεῖνο ἀνθρώπου κατέχοντος ὅλον του τὸ λογικόν, — ἦτο βλέμμα, τὸ ὁποῖον οὐδὲν εἶχε πλέον τὸ ἀνθρώπινον. Οὕτω μοὶ ἐφάνη τουλάχιστον!

Ἐπανέλαβα τὴν ἐρώτησίν μου μὲ φωνὴν ἐντονωτέραν:

— Τί θὰ μὲ κάμετε; θὰ μοῦ ἀποδώσετε τὴν ἐλευθερίαν μου;

Ὁ Ροβῆρος ἐσιώπα ἀκόμη. Ἀλλὰ πρὸς στιγμὴν μοὶ ἐφάνη ὅτι ἔμελλε νὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ τὴν ἀφασίαν του.

Καὶ πάλιν ἠρώτησα:

— Λοιπόν, καπετάνιε; Θὰ μ' ἐλευθερώσετε;

Προφανῶς ὁ Ροβῆρος κατείχετο ἀπὸ κάποιαν ἔμμονον ἰδέαν, ἡ ὁποία δὲν ἐνοοῦσε νὰ τὸν ἀφίσῃ. Τὸ κίνημα ἐκεῖνο, τὴν χειρονομίαν τὴν ὁποίαν πολλάκις τὸν εἶδα νὰ κάμνῃ, περιφερόμενος εἰς τὸν περίβολον, τὴν ἔκαμε καὶ τώρα: ὕψωσε τὴν χεῖρα πρὸς τὸ ζενίθ!...

Θὰ ἔλεγες ὅτι κάποια ἀκατανίκητος δύναμις τὸν εἵλκυε πρὸς τὰς ὑψηλὰς σφαίρας τοῦ οὐρανοῦ, ὅτι δὲν ἀνῆκε πλέον εἰς τὴν γῆν, ὅτι ἦτο προωρισμένος νὰ ζῇ εἰς τὸ διάστημα, διαρκῆς κάτοικος τῶν ἀτμοσφαιρικῶν στρωμάτων.

Ἐτόλμησα καὶ τρίτην φορὰν νὰ ἐπαναλάβω τὴν ἐρώτησίν μου.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΑΘΗΝΑ ΔΡΑΚΟΥ

Βραβευθεῖσα ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον *Παλλὰς*

Εἰς τὸν Μικρὸν Ποιητικὸν Διαγωνισμὸν τοῦ 1908.

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ

Μ. ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΑΛΓΕΒΡΙΚΟΥ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΟΣ

[Ἴδε φυλλάδιον 17ον, σελ. 142]

Ἡ λύσις εἶνε εὐκολωτάτη: Συγκρίνοντες τὸ δεύτερον μὲ τὸ τρίτον ράφι τοῦ δουλαπιοῦ, βλέπομεν ὅτι ἓν μέγα δοχεῖον ἰσοδυναμεῖ μὲ δύο μέτρια. Ἀντικαθιστῶντες τότε εἰς τὸ πρῶτον — τὸ ὑψηλότερον — ράφι, τὸ μέγα δοχεῖον διὰ δύο μετρίων, καὶ συγκρίνοντες τὸ πρῶτον πρὸς τὸ τρίτον ράφι, εὑρίσκομεν ὅτι ἓν μέτριον δοχεῖον ἰσοδυναμεῖ μὲ τρία μικρά. Ἄρα, ἓν μέγα δοχεῖον, ἰσοδυναμοῦν, ὡς εἴδομεν, μὲ δύο μέτρια, ἰσοδυναμεῖ μὲ ἓξ μικρά.

Ἀντικαθιστῶντες τέλος εἰς τὸ δεύτερον ράφι τὰ ἓξ μικρὰ δοχεῖα διὰ τοῦ ἰσοδυνάμου των, ἤτοι ἑνὸς μεγάλου, εὑρίσκομεν ὅτι τρία μεγάλα δοχεῖα περιέχουν 20 ὀκάδες γλυκοῦ, ἄρα ἕκαστον ἐξ αὐτῶν περιέχει τὸ ἓν τρίτον τοῦ εἴκοσι, δηλαδή

$$\frac{20}{3} = 6\frac{2}{3}$$

ἤτοι *6 ὀκάδες καὶ 267 δράμια* περίπου — ἤ, ἂν θέλετε ἀκριβῶς, 266 δράμια καὶ $^2/_3$ τοῦ δραμιοῦ.

Οἱ *περισσότεροι* εὗρον τὴν ὀρθὴν λύσιν. Ὀρθὴν δὲ λύσιν θεωρῶ ἐδῶ τὸν ἀριθμὸν $6\frac{2}{3}$. Μερικοὶ τώρα, λησμονήσαντες ὅτι ἡ ὀκᾶ ἔχει 400 δράμια, δὲν ἠμπόρεσαν νὰ προσδιορίσουν ἀκριβῶς τὸ κλάσμα. Ἀδιάφορον· θὰ πάρουν καὶ αὐτοὶ μίαν Εὐφημον Μνείαν. Τὰ Βραβεῖα ὅμως καὶ οἱ Ἔπαινοι ἀπονέμονται κατὰ σειρὰν εἰς ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι ἐξέθεσαν καλλίτερα, διετύπωσαν σαφέστερα, τοὺς συλλογισμούς, τοὺς δοθηγοῦντας πρὸς τὴν λύσιν, καὶ τὰς πράξεις, εἴτε ἀλγεβρικῶς, εἴτε ἀριθμητικῶς. Ἐννοεῖται δὲ ὅτι μεταξὺ αὐτῶν ἐπροτιμήθησαν κατὰ σειρὰν ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι ἔλυσαν τὸ πρόβλημα καθ' ὅλους τοὺς τρόπους.

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: ***Γεώργιος Σπ. Λιβαδᾶς*** [10Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Ἐθνικὴ Παλιγγενεσία*, [9Ε]. — *Δάτρης τοῦ Ὠραίου* [9Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Ἀνδριὰς Παλαιολόγου* [8Ε]. — *Χιακὸς Λιμὴν* [7Ε]. — *Νικηφόρος Οὐρανὸς* [6Ε].

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ (ἀπὸ [5Ε] εἰς ἕκαστον:) *Ὑπερασκιστὴς τοῦ Ἔθνους*. — *Δόξα Ἑλληνικοῦ Μεγαλείου*. — *Ὄνειρον τῶν Ἑλλήνων*. — *Εὐανθία Μ. Δουκάκη*. — *Τρελλὸ Ναυτάκι*. — *Ἑλληνικὴν Δόξα*.

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ (ἀπὸ [3Ε] εἰς ἕκαστον:) *Φιλόπατρις Ἕλλην*. — *Ἀθανάσιος Διάκος*. — *Μελαγχολικὴ Ὀνειροπόλος*. — *Κυκλαμιά*. — *Λέων Φλαμπουριάρης*. — *Ἐξόρισεος Βασιλικᾶς*. — *Ἰωνικὴ Αὔρα*. — *Ἀγριολούλουδο*. — *Ἄρχων τοῦ Πυρός*. — *Βωμὸς τῆς Ἐλευθερίας*.

Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ (ἀπὸ [2Ε] εἰς ἕκαστον:) *Ἄρωμα τῆς Ἀνοίξεως*. — *Δαφνοστεφανωμένη Ἑλληνοπούλα*. — *Μητρικὴ Στοργή*. — *Δαίμων τῆς Ἐρήμου*. — *Ρήγας ὁ Φερραῖος*. — *Χάος*. — *Παναγιώτης Α. Μηταράκης*. — *Πανιωνιοτής*. — *Ἰονιάς*. — *Μελισσογένης*. — *Τραλλιανὴ Ἠχώ*. — *Γλυκεῖα Ἐλπίς*. — *Ἀριστείδης Ι. Κανάρης*. — *Βασίλειος ὁ Βουλγαροκτόνος*. — *Δαφνοστεφὴς Σημαία*. — *Ἱερὸς Ἀγών*. — *Σπαθὶ καὶ Κορώνα*. — *Ἀπόλλων*. — *Δοὺξ τῆς Σπάρτης*.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ (ἀπὸ [Ε] εἰς ἕκαστον:) *Μυροβόλον Ἴον*. — *Μιχαὴλ Φλαμπουριάρης*. — *Ἀλκατερίνη Π. Ἀλιβιζάτου*. — *Μικρὸς Κωπηλάτης*. — *Φίλιππος Η. Φιλιππακόπουλος*. — *Ζιλχὰ Χανούμ*. — *Ἐνθουσιώδης Κύριος*. — *Γουΐδος Μ. Κοέν*. — *Δεκαπενταετὴς Πλοίαρχος*. — *Κωνστ. Α. Χρυσάφης*. — *Λάτρις τῆς Ἑλλάδος*. — *Ἕλληνὶς Σμυρναία*. — *Ἐλεύθερος Ἕλλην*. — *Ἑορτὴ τῆς Σημαίας*. — *Χεὶρ Βοηθείας*. — *Ἐλένη Γ. Γεωργιάδου*. — *Ἔλαφος τῆς Αἰγύπτου*. — *Λουκῆς Λάρας*. *Πιπίνα Γ. Λαβούτα*. — *Κίρκη*. — *Δόξα τῆς Ἑλλάδος*. — *Ἑλληνικὴ Θάλασσα*. — *Ἔνδοξον Μέλλον*. — *Ἰάκων Νικητής*. — *Αἰγυπτία Βασιλόπαις*. — *Γεώργιος Νικολαΐδης*. — *Α. Κ. Τραυλός*.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Εἰς τὴν ἐκδρομήν.

Ἡ μικρὰ Κική κρατεῖ μίαν πολὺ μικρὰν ὀμβρέλλαν, καὶ ἡ διδασκαλίσσα τῆς λέγει:

— Τί ἥλιο θὰ σοῦ κρατήσῃ αὐτὴ ἡ ὀμβρελλίτσα;

— Μπᾶ! ἀπαντᾷ ἡ Κική· καὶ μήπως ὁ ἥλιος εἶνε μεγαλήτερος ἀπὸ τὴν ὀμβρέλλα μου;

Ἐσκάλη ὑπὸ τῆς Ἠχοῦς τῆς Αἴμνης

***

Μεταξὺ ψευδολόγων:

— Ἐγνώρισα ἄνθρωπον, ποῦ ἀπεμιμεῖτο τόσον τελείως τὸ κελάδημα τῶν πουλιῶν, ὥστε εἰς τὸν κῆπόν του κατέβαιναν ὅλα καὶ τὸν περιτριγύριζαν.

— Καὶ τί μὲ τοῦτο; Ἐγὼ εἶχα ἕνα φίλον ποῦ ὅταν ἀπεμιμεῖτο τὴν φωνὴν τοῦ πετεινοῦ, ἔκαμνε τὸν ἥλιον νὰνατέλλῃ.

Ἐσκάλη ὑπὸ τῆς Ἰωνικῆς Αὔρας

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

ΕΛΑΒΑ τὸ ἀγγελτήριον τῶν εὐτυχῶν γάμων τῆς ἀγαπητῆς μας *Ἰωάννας Δάρκ* (Στέλλας Δ. Παπαδοπούλου) μετὰ τοῦ κ. Χριστοφόρου Κ. Κουμαριανοῦ, οἱ ὁποῖοι ἔγιναν εἰς τὴν Μυτιλήνην τὴν 5 Ἰουλίου. Τὰ ἰδικά μου θερμότατα συγχαρητήρια καὶ ὅλου τοῦ ἐπιτικοῦ.

Δὲν σ' ἐγέλασαν, *Μικρὲ Ἀθηναῖε*: ὁ φίλος μας *Μέλλων Διπλωμάκης* (Σπύρος Τριπολίτης) ἔγραψε φέτος καὶ ἄλλο δρᾶμα μαζὶ μὲ τὸν κ. Β. Ζήνωνα, καὶ τὸ ἔδωσε νὰ παρασταθῇ εἰς τὸ Βαριετέ. Ὀνομάζεται «Τὸ Μυστικὸ τῆς εἰκόνος» καὶ εἶνε πραγματικὸν ἐπεισόδιον εἰς τρία μέρη. — Εἰς τὸ Βαριετὲ ἐπίσης θὰ δοθῇ ἐντὸς τῆς ἑβδομάδος καὶ ἡ «Ραχήλ», τὸ νεώτατον ἔργον τοῦ κ. Ξενοπούλου (Φαίδωνος), τοῦ ὁποίου ἀγγελίαν λαμβάνετε οἱ ἐν Ἀθήναις μὲ τὸ φύλλον τοῦτο, διὰ νὰ τὴν δείξετε εἰς τοὺς οἰκείους σας.

Ἰαπωνέζικο Τριαντάφυλλο, αὐτὸ σημαίνει ὅτι τοῦ χρόνου πρέπει νὰ ἐπιμεληθῆς ἰδιαιτέρως τὰ μαθηματικά. Τὸ ξεύρω ὅτι δι' αὐτὰ χρειάζεται καὶ ἰδιαιτέρα κλίσις, ἀλλ' ἡ ἐπιμέλεια καὶ ἡ προσοχὴ τὴν ἀναπληρόνει ἀρκετά.

Ὄχι, *Εὐελπὶς Ὕπαρξις*, ποτὲ δὲν ἐφαντάσθην ὅτι ἔπαυσες νὰ μάγαπᾷς ἐπειδὴ ἔπαυσες νὰ μοῦ γράψῃς. Ὁπωσδήποτε, εἰμπορεῖς νὰ μοῦ δίδῃς αὐτὴν τὴν εὐχαριστησιν κάπως συχνότερα. Χαρέτισέ μου τοὺς ἐκεῖ φίλους.

Φυσικά, *Ἀκάθινε Στέφανε*, τώρα τὸ καλοκαίρι εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ καταγίνεται περισσότερον μὲ τὴν Διάπλασιν, ἐπειδὴ δὲν ἔχει πολλὰ μαθήματα. Καὶ λέγω ἔτσι, διότι δὲν πιστεύω ὅτι τὸ καλοκαίρι δὲν πρέπει κανεὶς νὰνοίγῃ βιβλίον τοῦ Σχολείου...

Ἑλληνικὴ Σημαία, ποῖος σοῦ εἶπεν ὅτι αἱ ἐπιστολαί σου εἶνε γελοῖαι; Κάθε ἄλλο! Γράφε μου καὶ μὴν ἀκοῦς. Εὐχαριστοῦμεν ὅλοι διὰ τὰ ὡραῖα δελτάρια.

Ὁ νέος Διαγωνισμὸς πρὸς σύνθεσιν Πνευμ.

Ἀσκήσεων, *Ἐπικούριε Ἀπόλλον*, θὰ προκηρυχθῇ τὸν προσεχῆ Νοέμβριον. Ἡ κρίσις τῆς 29ης Κυριακῆς θὰ γίνῃ τὸν προσεχῆ Σεπτέμβριον. Ἐν τῷ μεταξὺ θὰ ἔχωμεν πολλὰ καὶ διάφορα.

Γλυκεῖα Ἐλπίς, τὰ τετράδιά σου ἐλήφθησαν, ἀλλὰ δὲν ἀνταπεδόθησαν ἀκόμη· ἔχε ὀλίγην ὑπομονήν. Ναί, εἶδες τί ἄκραν ἀντίθεσιν ἀποτελεῖ ὁ Ἀζαρίας πρὸς τὸν Ἀνανίαν, καὶ ἐν γένει τὸ νέον πρὸς τὸ παλαιὸν σπιτικόν;

Ἐγνώρισα καὶ τὸν *Διμένα τῆς Χίου*, διελθόντα ἀπὸ τὰς Ἀθήνας καὶ ἐπισκεφθέντα τὸ Γραφεῖόν μου. Εἶνε ἡ ἐποχὴ τῆς γνωριμίας τῶν μακρινῶν φίλων.

Θερμότατα συγχαρητήρια, *Πηνελόπη Μωραΐτου*, διὰ τοὺς εὐτυχεῖς γάμους τῆς ἀδελφῆς σου καὶ ἀγαπητῆς μου παλαιᾶς φίλης *Μαρίας*. Καὶ ἐτὰ δικά σου.

Πολὺ μ' εὐχαρίστησεν ἡ ὡραία κ' ἐκτενὴς ἐπιστολή σου, *Ζιλχὰ-Χανούμ*, καὶ μάλιστα ὕστερ' ἀπὸ τόσον καιρὸν ποῦ εἴχες νὰ μοῦ γράψῃς. Καὶ ὁ κ. Φαίδων εὐχαριστήθη πολὺ ὅταν τῷ εἶπα ὅτι ἐπαίξατε τὰ ἔργα του καὶ προπάντων, τὸ κλοῦ τῆς ἐσπερίδος σας, τὸν «Φιλοσοφικὸν Διάλογον μὲ τὴν πενταετῆ κόρην του». Πῶς ἤθελα νὰ ἤθελα ἀπὸ ἕνα μέρος τὴν μικρὰν φίλην μου, ποῦ ὑπεδύθη... τὴν Λουλούκαν!.. Χαιρετίσματα καὶ συγχαρητήρια εἰς ὅλους.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται ἐὰν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος φρ. 1. Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1909. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ α, ἀνήκουν εἰς ἀγόρια, καὶ ὅσα ἀπὸ κ. εἰς κορίτσια.]

Νέα Ψευδώνυμα: *Βασίλισσα τῶν Ἑλλήνων*, κ. (Α.Τ.) *Φιλική Ἑταιρία* κ. (Ε.Γ.) *Μυροβόλος Αὔρα*, κ. *Κῦμα τῆς Πρινκήπου*, κ. (Μ.Π.) *Ζωντανὴ Κούκλα*, κ. (Κ.Π.) *Οὐρὰ τοῦ Διαβόλου* α. *Πράσινο Χιαβιάρι*, α. (1+5=Χ) *Ἀττικὴ Μοῦσα*, κ. *Δροσερὰ Ἑσπέρα*, κ. *Εὐπατρίδης Ἀθηναῖος*, α, (Σ. Κ.) *Πρωϊνὴ Ὁμίχλη*, α. (Κ.Κ.) *Εὐφορίων*, α. (Ι.Κ.) *Καϊρινὸς Λιμοκοντόρος*, α *Εὐτυχὲς Παρελθόν*, α, (Ι.Κ.) *Χιακὸς Οὐρανός*, α. (Α.Μ.) *Χρυσοῦν Δέρας*, α. (Τ.Κ.) *Χρυσωμένη Δύοις*, κ. (Ι.Α.) *Φωτιὰ καὶ Δαύρα*, α. (Γ.Α.) *Συριανὴ Ναυτοπούλα*, κ. (Α. Μ.) *Νοικοκυρούλα*, κ. (**) *Ἰωνικὴ Ἀκτή*, α. (Ν.Μ.) *Ἠχὼ τοῦ Δάσους*, α.

Ἀνανέωσις Ψευδωνύμου: *Ἑλλὰς τοῦ Μέλλοντος*, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Οὐδεμία πρότασις δημοσιεύεται, ἐὰν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου ὡς ἑξῆς: Διὰ τὰς πρώτας τρεῖς προτάσεις λεπτὰ 25. Διὰ τὰς ἐπὶ πλέον τοῦ αὐτοῦ φύλλου, ὁ λεπτὰ ἡ λέξις.— Προτείνουν μόνον οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον ἰσχῦον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο, πρὸς τοὺς ἔχοντας ψευδώνυμον ἐπίσης ἰσχῦον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο. Προτάσεις μὲ ὀνόματα, ἢ μὲ ψευδώνυμα κατηργημένα, δὲν δημοσιεύονται. — Ὁ ἐντὸς παρενθέσεως ἀριθμὸς σημαίνει πόσα τετράδια δὲν ἀνταπέδωσαν εἰσέτι ὁ προτείνων.]

Μ. Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν: ἡ *Ποιμενικὴ Φλογέρα* (0) μὲ *Πρίγκιπισσαν τῆς Σικίνου*, *Παλλάδα*, *Συριανὴν Σφίγγα*.—ὁ *Ἐπικούριος Ἀπόλλων* (0) μὲ *Πλοίαρχον Νέμον*, *Ἀπόλλωνα*, *Διαψευσθεῖσαν Ἐλπίδα*.—ἡ *Κόκκινη Παπαρούνα*, (0) μὲ *Κόρην τῶν Κυμάτων*, *Εἶμαι Ζακυνθία*.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Παλλάδα* (τετράδιον ἔστειλα· ναί, θὰ προκηρύξω καὶ ποιητικὸν Διαγωνισμόν·) *Μέγαν Ἀλέξανδρον* (βραβεῖον ἔστειλα·) *Ἀθανάσιον Διάκον* (ἀδύνατον αὐτὸ ποῦ μοῦ ζητεῖς! φαντάσου ἂν ἔβλεπαν τὴν ἀπάντησιν καὶ μοῦ ἔκαμναν ὅλοι τὴν ἰδίαν ἐρώτησιν! δὲν θὰ ἔκαμνα ἄλλη δουλειά, παρὰ νὰ ψάχνω παλαιὰς Ἀσκήσεις·) *Ποιμενικὴν Φλογέραν* (τὰ ἔλαβα καὶ εἶνε σύμφωνα μὲ τοὺς ὅρους· νὰ καταγίνεσαι·) *Κ. Πλ.* (εὐχαριστῶ πολὺ ποῦ ἐνέγραψες νὰπαγγελθοῦν εἰς τὰς ἐξετάσεις τοῦ Παρθεναγωγείου ποιήματα καὶ μονόλογοι ἀπὸ τὴν Τριακονταετίδα τῆς Διαπλάσεως· αὐτὸ ἦτο μία ὡραία ρεκλάμα!) *Χαῖρε Παρίς* (σὲ συγχαίρω διὰ τὰ λαμπρὰ ἀποτελέσματα·) *25ην Μαρτίου* (ἔγινε δεκτή·) *Βασίλισσα τῶν Ἑλλήνων* (ὁ φάκελος δὲν εὑρέθη εἰς τὸ γραφεῖόν μου· εἰμπορεῖ νὰ τὸν λησμονήσατε ἀλλοῦ·) *Ἑορτὴν τῆς Σημαίας* (ἐλήφθη·) *Σπαρταριλάτην τῆς Ἀοίας* (ἔλαβα·) *Σταῦρον Σ. Π.* (ἔχει καλῶς·) *Ἄποψιν τοῦ Βοσπόρου* (καλὸ ταξεῖδι·) *Μαυροθαλασσίτην* (ἔκαμες πολὺ καλά·) *Πλοίαρχον Νέμον* (εἶχες λοιπὸν καὶ σὺ τὸ «νόστιμον ἦμαρ», ἔ; .. εἶδες τί νόστιμον ἀλήθεια ποῦ εἶνε;) *Δοῦκα τῆς Σπάρτης* (σὲ συγχαίρω διὰ τὴν προαγωγήν· ὅλοι σὲ ἀντασπάζονται·) *Ἀργυρόχρωμο Φεγγάρι* (σὲ συγχαίρω διὰ τὸ ἄριστα· νὰ ἰδῶ, θὰ ἀναπληρώσῃς τώρα τὴν πρὸς ἐμὲ ἔλλειψιν; νὰ ἰδῶ!) *Ὀδυσσεὰ Ἀνδρούτσον* (χαίρω πολύ·) *Κόκκινην Παπαρούναν* [ὡραῖα τὰ Παιδ. Πνεύματα·) *Ἑλληνικὸν Στέμμα*, (βλέπεις, ὅτι δὲν παύω νὰ δημοσιεύω Ἀποτελέσματα Διαγωνισμῶν·) *Μίτσαν Α.* (εἶχε σταλῆ πλέον ὁ τόμος τοῦ 1896 ὅταν ἐλήφθη ἡ ἐπιστολή σου·) *Γυλκοχόραμα* (ὁ κ. Π. σοῦ ἀπήντησεν ἰδιαιτέρως· ὁ κ. Φαίδων σὲ ὑπερευχαριστεῖ δι' ὅσα ὡραιότατα γράφεις·) *Βαρκούλαν τῆς Πάχης*, *Ἐλπιδοφόρον*, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *10 Ἰουλίου*, θὰπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταί: ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς μέχρι τῆς 28 Ἰουλίου· ἐκ τῶν Ἐπαρχιῶν μέχρι τῆς 8 Αὐγούστου· ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ μέχρι τῆς 24 Αὐγούστου.

318. Λεξίγριφος

Εἰς κάποιον ἐκ τῶν ποταμῶν
Ἓν ἔντομον βυθίζεται,
Καὶ βλέπω τότ' ἑλληνικὸν
Βουνὸν νὰ σχηματίζεται.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀντωνίου Δ. Ρέκου

319. Συλλαβόγριφος

Μὲ κλίτσα στὸν ὦμο
Ἀρνιὰ νὰ βοσκᾷς
Σὲ κάμνουν ἓν γράμμα
Καὶ χρόνου μονᾶς.

Ἐστάλη ὑπὸ Κικέρωνος τοῦ Ρωμαίου

320. Ἀναγραμματισμός.

Θεὰν ἀρχαίαν
Ἀνεγραμμάτισα
Κι' ὥραν ὡραίαν
Οὕτω ἐσχημάτισα

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λουκῆ Δάρα

321. Αἴνιγμα.

Λίθος πολύτιμος τὸ ἀρσενικόν μου
Ἄγριον ἄνθος τὸ θηλυκόν μου

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Αἰγυπτίας Βασιλόπαιδος

322. Συλλαβικὸν Τρίγωνον.

1. Ἀργαία πόλις περίφημος διὰ μίαν μάχην.
2.—Εἷς τῶν κτιτόρων μεγάλης πόλεως.
3.—Ποταμός της Ἀφρικῆς.
4.—Φωνῆεν.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ποιμενικῆς Φλογέρας

323. Κρυπτογραφικόν.

1 2 3 4 5 6 7 8 = Ἀρχαῖος Βασιλεύς.
2 3 8 = Ἐπίρρημα χρόνου.
3 4 5 7 = Ἀγοράζονται.
4 2 6 3 4 = Ποταμός.
5 3 4 = Γενάρχης.
6 5 3 4 = Συγγραφεύς.
7 4 3 = Ἐπίρρημα τόπου.
8 5 7 = Ναυτικὸν παράγγελμα

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λουκὸς τῆς Σπάρτης

324. Ἀκροστιχὶς μετὰ Ποικίλης Ἀκροστιχίδος.

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν ἐπίσημον ἄνδρα τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου· τὸ δὲ πρῶτον τῆς πρώτης, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθεξῆς, ἀρχαῖον θεόν.

1, Αἴσθησις. 2, Ζῶον χρήσιμον. 3, Τόπος λατρείας. 4, Ἀρχαῖος μαθηματικός. 5, Ἐπίθετον τοῦ ὄφεως. 6, Ρῆμα κοινότατον. 7, Ἀρχαῖος γεωγράφος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος

325. Φωνηεντόλιπον.

πδδτ - πρσν - τς - πτχς

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Καμάρι τῆς Μάννας

326. Γρῖφος.

ἀρ
ἀρ ἀρ εἷς εἷς
ἀρ *τὶς* σρ εἷς *μοῖ* εἷς
σῷ *εἴτ'* ἀρ εἷς *ἴφρον* εἷς
ἀρ ἀρ ἷς εἷς
ἀρ εἷς

Ἐστάλη ὑπὸ Μαρίας Ν. Οἰκονομοπούλου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 25.

244. Ἀπορία (ἀπό, ροιά.)—245. Ἀπολλώνιος (Ἀπόλλων, Ἴος.)—246. Ἄνθος (ἄν, θώς.)—247. Ἡ Ρόδος, τὸ ρόδον.

248.
Σ Ι Κ Ε Λ Ι Α
Ι Α Α Ρ
Κ Α Λ Α Μ Ο Σ
Ε Α Η Ι
Λ Α Μ Π Ρ Ο Ν
Ι Ο Ο Ο
Α Ρ Σ Ι Ν Ο Η

249.—ΜΠΟΤΣΑΡΗΣ (Πόρος, ὁρατός, τόσος, Σάμος, Ἄρης, ρῆμα, ἤπαρ.)—250—254. Διὰ τοῦ Μ: *κόμη, ἄμμος, νῆμα, θυμός, ἅλμα.*— 255. ΧΡΟΝΟΥ ΦΕΙΔΟΥ (ΧΡόνος, ΝΟΥβία, ΦΕΙδίας, ΔΟΥναβις.)—256. Μὴ τὰς ἔχθρας διαιώνιζε.—257. Μὴ πολλὰ λάλει, παῖ. (Μὶ - πολλὰ λα - λ ὑπ' ε.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις μὲ ἁπλᾶ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητάς μας λεπτὰ 5 μόνον· μὲ παχέα στοιχεῖα τὸ διπλάσιον, καὶ μὲ κεφαλαῖα τὸ τριπλάσιον. Ἐλάχιστος ὅρος 15 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 15 πληρώνονται ὡς νὰ ἦσαν 15. Ὁ χωριστὸς στίχος, ἔστω καὶ ἀπὸ μίαν λέξιν, μὲ κεφαλαῖα ἢ παχέα ἢ ἁπλᾶ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν, ὑπολογίζεται ὡς ἓξ λέξεις ἁπλαῖ.— Αἱ μὴ συνοδευόμεναι ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου ἀγγελίαι δὲν δημοσιεύονται].

ΕΛΛΑΣ ΤΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ

ΥΠΟΨΗΦΙΑ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑΤΟΣ ΤΟΥ 1909

(Θ, 259)

Ἀνταλλάσσω εἰκονογραφημένα δελτάρια πανταχόθεν. Διεύθυνσις Joachim Comvopoulos, Makri-Keui, Constantinople.

(Θ, 260)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ
[Φαιδωνος]
ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΣΕΙΡΑ Α'
ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΣΕΙΡΑ Β'
ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΣΕΙΡΑ Γ'
ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΣΤΕΦΑ

Ἕκαστον δρ. 3.

Καὶ τὰ τέσσαρα μαζί, δρ. 10.

Τυπογραφεῖον Π. Α. ΠΕΤΡΑΚΟΥ Ὁδὸς Σωκρατέους ἀριθ. 7.—Ἐκδ. Πάππου.